PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 11
ЛИСТОПАД
1984

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

No. 11 NOVEMBER, 1984 VOL. XXV

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

РІК XXV ЛИСТОПАД 1984 Ч. 11

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$12.00
Передплата до інших країн	12.00
Поодиноке число	1.20

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$12.00
Subscription in other countries	12.00
Single copy	1.20

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширних описів.

Редакція не завжди відповідає за висловлені погляди підписаного автора. Знимки, які присилаєте до поміщення, треба оплачувати фірмі за виріб кліш. На зворот знимки просимо залучити заадресовану коверту із поштовою маркою. Остання дата для швидкого поміщення є 15 кожного місяця.

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

— Ольга Кобилянська і жіночий рух	1
О. Олесь — В великих людях — вільний дух	2
М. Рошкевич — Про Ольгу Кобилянську	3
Уляна Пелех — Олесь Бердник	5
— Готуємось до відзначення ювілею „Променя"	9
Ф. П. — Виступ драматичного гуртка	10
Є. Василів — Анатоль Свидницький	11
— Нашим дітям	12
Prof. G. W. Simpson — Hrushevsky — Historian of Ukraine	13
Danovia Stechishin — Ukrainian Dances	18
Громадська хроніка	19
Річні звіти відділів	23
Квіти незабутнім	29
С. Кульба — Довкола дому	32
Східня Філія Музею — І Вахна — Українська вишивка	32

НА ОБКЛАДИНЦІ — Портрет Ольги Кобилянської

Ukrainian Daughters Cook Book

Ukrainian Daughters' Cookbook compiled by Ukrainian Orthodox Women's Association of Regina.

Traditional & favorite recipes.
Beautiful nine colorful pages.

Send cheque of $9.95 + $1.50 for postage and handling to:

Ukrainian Women's Association
1920 Toronto St.
Regina, Sask.
Canada S4P 1M8

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

Це вже четверте видання про вишивки і стіби англійською мовою. Багато ілюстрована, 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, ниток. Взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторінок друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Ціна $12.00.

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Ольга Кобилянська і жіночий рух

Жіночий рух і його сторіччя дають нам нагоду наблизитися і пізнати когорту провідних видатних українських жінок, які з посвятою віддавали себе для піднесення свого народу. З новішої доби, від Наталі Кобринської і досі, які йшли, творили свої організації, здобували освіту, професії, захоплювалися наукою, мистецтвом, виростали духово і дивували своїми здібностями та хистом світ. Разом з ними зростало і ширилося ім'я України. Своїм палким і наболілим словом виступаючи на міжнародніх конґресах, з'їздах, конференціях відкривали перед чужим світом нові сторінки життя забутого народу, ставали в обороні його прав.

У сторіччя жіночого руху ми перед ними у заборгованості, бо творячи історію, ми, сучасниці, мали бути їхніми надіями. Тому, вшановуючи сторіччя ми наближуємося до них, прислухаємося до їхніх думок, хочемо пізнати їхнє вірую і чого саме вони від нас сподівалися. Навести б нам сьогодні імена наших славних письменниць, поеток, творців жіночого духа, за яких був би гордий кожний народ, бо разом з ними зростала українська література, разом з ними зростало і міцніло наше вірую. Своїм словом вони вели нас, вказували дорогу. Їхня творча праця стала національним культурним майном в скарбниці нашої нації.

В листопаді кожного року припадають роковини видатної і славної нашої письменниці, авторки „Царівни" та інших творів, Ольги Кобилянської. Велику частину своїх писань присвятила вона питанням жіночим, питанням жінки в житті суспільства, в житті родини, і свого народу.

„Найбільше займало мене питання жіноче — заявляє героїня повісті „Царівна" Наталка, — ніхто не відчував так глибоко зависимого, нужденного положення жінки як я. Ніхто, здавалось мені, не думав стільки над рішенням його як я. Мені снувались приріжні думки в голові. Я бачила питання жіноче при кожній нагоді, коли приходилось жінці терпіти. Тямлю, що прочитавши Стюарта Мілля [1]) я плакала. Свідомість моєї низької освіти давала і корила мене сильно. Я постановила собі будьщо будь осягнути вищу освіту. Я була завзята і горда, честолюбива і не хотіла нізащо в світі бути тим „нічим" . . .

Героїня повісті „Царівна", Наталка Верковичівна, сирота, живе на ласці родини у свого вуйка, брата покійної матері, що є державним урядовцем. В родині є інші діти, це її кузини і кузинки, але вони для неї чужі. Авторка „Царівни" відкриває перед нами світ молодої людини, її оточення, це консервативний світ, з його побутом, всім тим „що годиться, а ще не годиться" насліпо виконувати волю інших. Наталка має свої погляди на життя, вона ідеалістка, змагає до освіти, до широкого знання і бунтується коли їй накидають свою волю. Кажуть їй вийти заміж за одного пана, якого вона ані не любить, ані навіть не поважає, а в очах родини, це одинокий вихід для бідної сироти, без посагу. Наталка не хоче милосердя від родини, навіть того хліба, якого їй кожного дня випоминають і вона поривае із заскорузлими поглядами, покидає дім вуйка і діставши працю, йде заробляти на власний хліб.

В першій повісті Кобилянської „Людина", донька зубожілого урядовця Олена, після плянy батьків має одружитися з багатим доктором прав і тим врятувати родину від матеріяльної руїни. Олена бунтується проти такого насильства, у неї недавно раптово помер наречений. Навіть назва повісті символічна, — бо Олена людина, має власну волю, розум і право будувати своє життя.

Велику вагу покладає письменниця на потребу освіти жінці. Авторка виростала в тих часах, коли жінок до університетів не допускали, вища освіта для таких як вона були лише мріями, хоч Кобилянська здобула освіту самостійно власними силами.

Не стояла Ольга Кобилянська осторонь тогочасних громадських подій. Захоплювалась жіночим рухом і слідкувала за подіями в Галичині, за роботою Наталії Кобринської, була з нею в добрих дружніх взаєминах, а в 1895 році, Кобилянська, разом з М. Матковською зорганізували в Чернівцях „Товариство руських жінок на Буковині". Письменниця навіть сама ходила в ролі учительки навчати дівчат грамоти. Виступала вона також прилюдно з промовою, „Дещо про ідею жіночого руху", яка беріглася і знаходиться серед виданих у п'яти томах твори О. Кобилянської. Закінчувала вона свою доповідь до жінок таким заключенням: „Берімся до різнородної праці, щоб могти стати на власних силах у житті, могти стати гординею наших батьків, братів, мужів і стати підпорою нашому народові, підвали-

нами нашої нації і щоб вона могла славитись своїм жіноцтвом як своїм найкращим цвітом".

І це був девіз цілого життя письменниці, її безнастанної праці для свого народу.

Провідною думкою кожного її твору, це ідеал людини, її свободи, незалежности, самостійности і почуття самовартости. В її розумінні кожна людина повинна до того змагати, особливо жінка. В подружжі, крім власного особистого щастя мусить бути ще й інша ціль, щось спільне, якийсь ідеал, чим можна б служити людству, мистецтву чи своєму народові в його потребах, змагатись, працювати і прямувати на вершини, щоб життя не стало одним великим сірим буднем.

Майже в кожному творі Кобилянської просвічується той витончений патріотизм і любов до свого народу. Вона любить свій народ, вона знає його хиби і його слабі сторони, але вірить у його силу. „Ми сонна лінива, вигідна сила, — каже письменниця, що до терпінь звикла, мов в'язень до оков, однак подразнена раз до крові і зведена в захоплення, зломить тиранську руку раз назавжди. Коли тільки сотня частина мого народу так відчуває як я, то ми не згинемо", а у відповідь румунові, який питає її, що вона, бувши жінкою, може зробити для свого народу, відповідає: „Коли я буду його гаряче любити, признаюся його членом усюди й у всім, то зроблю багато".

Ольгу Кобилянську в'язали приязні взаємини з Лесею Українкою та Оленою Пчілкою. Побувала письменниця в гостинні у Косачів в Зеленім Гаї та в Києві, як і Леся Українка гостила на Буковині в Кобилянської. Обидві вони прямували на височінь своїх духових світів, а нам лишили свої заповіти любити свій народ і служити йому без упину.

[1]) Стюарт Мілл, англійський філософ-економіст

Олександер Олесь

В великих людях — вільний дух

В великих людях — вільний дух
До тіла людського прикутий...
Їх вабить крила розгорнути,
Їх кличуть простір, воля, рух.
Вони не заснуть і вночі!
Їх будить зойк і крик народній.
Вони то в небі, то в безодні,
Їм сниться слава і мечі.
Що стіни — мури? Розвалить!
Що скелі гори їм? — Розперти!
Перемогти, або умерти, —
Однаково: прекрасна мить!
Життя для них — це боротьба
Вони родилися для чину.
Розкуть закуту Україну,
Звільнити вічного раба!
Це — зміст життя їх, це мета,
Це їм призначена дорога
А там за нею — перемога,
Квітки і брама золота.
І йдуть вони, і безліч їх
Упало славно на дорозі,
Ні плач, ні ворога погрози
Не здержать радісний потік!

Про маповідому письменницю Наталію Романович-Ткаченко

В „Літературній Україні" в ч. 26 з липня 1984 року є обширна згадка до 100-річчя з дня народження Наталії Романович Ткаченко, якої в історії літератури майже ніде не згадано, а яка, за висловом „Літературної України", увійшла в літературу на початку XX століття невеличкою збіркою „Життя людське".

Народилася Н. Романович-Ткаченко у місті Сквирі, Київщина, навчалась в гімназії в Злотополі а згодом і в Києві. В 1903 році з причин політичних вона виїхала в Галичину, де стрінулась з Іваном Франком. Завваживши в ній літературні здібності, І. Франко пропонував їй переклади з чужих мов (вона володіла мовами: німецькою, французькою і англійською). Перші її оповідання у згаданій збірці друкувалися в „Літературному Віснику", почавши 1908 року, які пізніше були видані п-н. „Життя людське".

В повоєнних часах друкувалися уривки оповідань Наталі Романович-Ткаченко в „Літературній Україні" в Києві та її спогади про перебування у Львові про її зустріч з І. Франком.

Михайлина Рошкевич

ПРО ОЛЬГУ КОБИЛЯНСЬКУ

Особисто пізнала я Ольгу Кобилянську тільки в 1889 році, в домі Наталії Кобринської, в Болехові. Брат Кобринської Володимир Озаркевич одружився з моєю старшою сестрою Ольгою, тому я гостювала у Кобринської, а сливе постійно проживала в неї після смерті мого брата (1887 р.).

Раніше, ніж особисто, знала я Кобилянську з різповідей теточки сестри Кобринської Софії Окуневської (одружена Морачевська), перша галичанка з вищою освітою, яка проживала то в Болехові, то у Львові (для приватної науки), то в Кімполунзі, де її батько був повітовим лікарем. У Кімполунзі в домі батьків провела роки ранної молодості Ольга Кобилянська, тому Софія Окуневська чимало і часто розказувала про неї. Ми дуже цікавилися Ольгою. Пам'ятаю також, що котрусь із ранніх новель Кобилянської, написану німецькою мовою, моя сестра Ольга переклала на українську мову. Раніше, ніж мені, пощастило Кобринській пізнати авторку „Царівни". Кобринська поїхала до Кімполунгу у відвідини до вуйка і, коли пернулася відтіля, була захоплена особистим знайомством. Незважаючи на різницю віку і на добрі знання Кобринської в ділянці жіночого питання, вона знайшла спільну мову з 25-літньою дівчиною, вихованою в малому німецько-волоському містечку в глибоких горах.

В наступному (1889) році Кобилянській усміхнулася надія зреалізувати щире бажання: побути в Галичині, пізнати галичан особисто. Пішла їй назустріч Кобринська, запрошуючи її на весь час побуту до Болехова. А ближче було Кобилянській до нас і тому, що саме тоді переселився її батько Юліян (уже пенсіоніст) на хутір Димку, не так далеко від Чернівців.

Радо ми привітали милого гостя. Ольга була більш ніж середнього росту, брюнетка, худорлява, стрункa, трималася рівно, говорила рівним, лагідним притишеним голосом, була вразлива, ніжна, в поведінці еластична. На вигляд завжди була спокійна і наче сумна, проте любила веселе товариство, і саме — думаю — за мою веселу, жартівливу вдачу вона полюбила мене. Симпатії були обопільні, і щиру правду з великою радістю казала Ольга Кобринській: „Михайлина дуже мене любить".

Зліва направо — Євгенія Ярошинська, Наталія Кобринська і Ольга Кобилянська.

У Кобринської мала Кобилянська нагоду пізнати чимало українців молодих і старших різних політичних відтінків. Батько Кобринської, посол до парляменту, Іван Озаркевич, через жінку споріднений з Окуневськими. Та й без того Кобринська саме, як феміністка, стояла в осередку зацікавлень у поступових кіл, як бувала світова дама, для своїх і чужих без різниці суспільних і політичних поглядів. Аристократів вона приймала у сукні з треном, демократів — у хустці на голові, але добирала відповідну і дбайливо вив'язувала перед зеркалом.

До Львова їздила Кобилянська в товаристві Величкової — молодшої сестри Кобринської. Крім інших, познайомилася там і з Іваном Франком.

У Болехові мала Кобилянська нагоду пізнати і загострений проти українців польський режим. В пору її гостини львівська поліція і прокурор зробили наскок на українських поступовців, почалися обшуки, посипались арешти. Кобринська під загрозою, бо в товаристві кількох студентів Львівського університету відвідав її А. Маршинський, київський студент. Від нього довідалася Кобринська, що киянин Деген з двома сестрами виїхав в Турчанський повіт. Кобринська зараз написала до Дегена лист, яким запрошувала усіх трьох до Болехова. На листі підписалися теж Величкова, Кобилянська і я. Незабаром Дегени, всі наддніпрянці, Франко, Павлик та інші потрапили в тюрму. Кобринська боялася, що її лист дістався в руки поліції, у неї зроблять обшук. На її думку, польська недоторканість її батька не охороняла її, бо в батьковому дворі вона ма-

Михайліна Рошкевич, авторка спогадів.

ла окремий домик (офіцину), там в одній кімнаті мешкала й Кобилянська.

Найбільш тривожилася Кобринська за свій дуже багатий і цінний архів. Передала його у сховок місцевій учительці-польці, але в саму північ дістала його назад. Не спала вже всю ніч Кобринська, а з нею і Кобилянська. Перед ранком ми закопали папери за шпихліром, але Кобринська думала, що свіжозрушена земля впаде в око поліції. Нервова по вдачі, Кобринська розворушила весь дім. Остаточно я придумала щось путнє.

Тоді носили жінки на спині під сукнею купри (малі матрацики); я рішилася витрясти волосіння із свого купра і виповнити його листами від таких людей, як Драгоманов, Лімановський, Франко та інші. Архів Кобринської був обезпечений. На проходах ми зустрічали урядовців, поліцаїв, жандармів. Не обійшлося ніколи без якогось дотепу і насмішливих ілюзій Кобилянської. Ми обидві не брали собі до серця небезпеки, не втратили спокою, і Кобилянська сказала до мене: „Здається мені, що з усіх тут тільки в мене і в тебе „ріхтіг" у голові".

Поліція не зробила трусу в домі Озаркевичів, але Кобринську покликали на допит в суді. Попередив її про переслухання в суді місцевий суддя Юліян Сельський.

Болехівська інтелігенція була так само затривожена, як Озаркевичі, всі поховалися у мишачі діри. Проте Сельський, живучи у приязні з Озаркевичами, зважився взяти стрільбу на плечі, гончу собаку на линву; зупинився біля хвіртки, прикликав мене, сказав, що треба, і пішов далі.

Не було тоді Ольги Кобилянської у Болехові, їздила до Львова. Після одного півторамісячного побуту в Галичині від'їхала вона на свою Димку. З того часу в'язала нас щира дружба, обмежена тільки листуванням.

Останній її лист датований 22 1 1938 року. Там вона мені писала: „Як будеш мати час і охоту, то прочитай мою о с т а н н ю повість „Апостол черні", яку дістанеш у Львові в книгарні Шевченка або в редакції „Діла". В цій моїй повісті редакція „Діла" багато речей викреслила під покришкою коштів друку, що дуже мене боліло. Таке харакірі на людських творах".

Земля тобі пером, люба незабутня приятелько; для всіх українців, зокрема для нашого жіноцтва, дорога письменнице.
(1942 р.)

ЗВІДОМЛЕННЯ ВІД КРАЙОВОЇ РЕФЕРЕНТКИ ШКЛЬНИЦТВА С.У.К. — М. МЕКЛИЙН

Вже можна набути „Касетки" на відеотасьмі про українські казки, дуже придаються для рідних шкіл. Наукові, розвагові і дуже цікаві навіть для дорослих. Серії казок поділені на 3 категорії — включають 11 різних народних казок.

1. Казки про лисичку. а) Зайчик і лисичка, б) Котик і півник, в) Лисичка кума, г) Лисиця і журавель.

2. Казки про звірів: хвости, роги й лапка. а) Як вовк забажав козенят, б) Пан Коцький, в) Цап та баран.

3. Казки про дураків. а) Про двох цапків і про двох кізочок, б) К о р о л и к і ведмідь, в) Пряник, г) Їжак та заєць.

Коштують 480.00 дол. за кожну серію так як по категоровані 3 чи 4 казки в одній.
Замовляти:

ACCESS
16930 - 114 AVE.,
EDMONTON. ALBERTA

Телефон: 403 451 - 3160

Режісерка цих казок є Юлія Меглей-Блажук. Юлія є „Драматичний дорадник" для всіх Публичних шкіл в Едмонтоні. Юлія помимо обов'язків поза домом, має свою родину, її муж Василь та двоє маленьких дітей Йосифа і Таню.

"РОЗСТРІЛЯНЕ ВІДРОДЖЕННЯ" І ШЕСТИДЕСЯТНИКИ В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ

ОЛЕСЬ БЕРДНИК — МИСЛИТЕЛЬ УТОПІСТ, МІСТИК, ФУТУРОЛОГ

Наказав деспотичний володар забути Прометея, викинути його з пам'яті богів та людей. Так буде краще. Забутий ворог — не страшний. Забутий герой — безсилий.

Нема Прометея для світу. Нема світу для Прометея.

Олесь Бердник: „Прометей"

Два твори в найбільшій мірі свідчать про О. Бердника як мислителя утопіста, містика, футоролога. Ці твори з того часу, коли ще була змога їм побачити світ в Україні — „Зоряний Корсар" (1971) вийшов друком, але викликав страх у наглядачів над літературою, бо, мовляв, твір сповений містики й ідеалізму, прийшла заборона виступів письменника, а згодом і обшук та позбавлення рукописів, книжок і друкарської машинки; „Прометей" вийшов друком вже на Заході, але був написаний ще перед арештом. Жанр наукової фантастики в СССР став популярним ще в тридцяті роки. Писали такі твори Юрій Бедзик, Микола Руденко, Юрій Гарасименко, Микола Дашкієв, В. Владко, М. Романівська та інші, але ними наглядачі не турбувалися, бо в них нема тієї ширини й глибини відтворення духовости людини, народу та їх творчих спроможностей. А головним чином не було в них релігійної проблематики, розважання над вічністю буття, над всесвітом, його чудовою гармонійною єдністю між „серцем всесвіту" і „серцем людини". Бердника цікавлять погляди про феномен людини, її суть, питання потойбічного життя, майбутність людства, проблеми часу, вічности, безконечности. У цих двох творах видно Бердникову широку ерудицію, його обізнаність з філософсько-релігійними системами, світоглядовими доктринами, з осягами сучасної науки та тенденціями її дальшого розвитку. Багато місця й уваги присвятив автор у цих творах теоріям релятивности Айнштайна і квантів Плянка, які зробили революцію в космічному думанні. Нам здається, що ми живемо в світі часу й простору а „час і простір — це тільки тіні, які кидає вища реальність у наш нижчий світ" — твердить модерна фізика.

Світогляд, філософська думка О. Бердника розвивалася в напрямі определення себе в християнстві. Він признається, що „народжений і хрищений у вірі православній, він бачить у християнстві трагічні поділи й розколи, але він ідеаліст уважає ці поділи „ілюзорними", почуває себе сином єдиної Христової Церкви, „прийшов до Христа серед борінь і страждань", виростаючи в країні, де панує атеїзм і боротьба з релігією.

„Зоряний Корсар" охоплює три книги „Чорний Папірус", „Зоряний Корсар" і „Чудодійний Келих". У кожній книзі інші персонажі (хоч є і ті ж самі), інші події, але всі вони є про всесвіт, містерію нашого буття, нашої потреби досконалювання себе, наближаючись до Бога, пізнавати своє я.

„Чорний Папірус" — це твір про тугу людини за правдою і щастям, що їх людина може осягати через пізнання незнаного, зглиблення мудрости всесвіту, його Творця, бо це буде вияв духових сил через любов, інтелект, інтуїцію та підсвідомість. Ця туга людини така сильна, що мислячим істотам без неї нема глузду існувати. Вона веде людей на шлях еволюції, до єдности з Богом, до вияву нашої релігійности.

У щоденнику героя твору Сергія Гореници читаємо, що він у сні переживає дивні явища. Він у небезпеці, рятує його від ворогів палаюче у його грудях сонце. Воно розтопило його тіло, а втративши тіло Сергій переживав у сні своє друге духове народження, „народився як казковий птах з яйця" містично, чудодійно дістав крила, може проникати в невимірність. Сни викликають у Сергія дивні почуття — він почуває, що його кохання до Віти перестало давати йому повноту буття, зрозумів, що самої любови до жінки не досить, треба полюбити незмірність та вмістити її в своєму серці. Кохання збуденіло, обійми Віти стали для нього „кайданами". Сергій кандидат наук, розглядав у своїй праці „Релятивізм у світі мікрочасток", а проте він не може розв'язати проблеми свого почуття, свого духового стану. Його турбують мов вогняні стріли, думки про шляхи

в невимірність, він має привиди, думки про вічність, безконечність повели його в понадреальний світ — він пізнає філософію про проблему часу — браманізм, джайнізм, будизм та всю грандіозну космологію Сходу. Постановив визволитися від впливу цих світоглядів, він шукає власного шляху як визволитися з рабства часу, смерти, обмеження простору, бачить можливість того у самих внутрішніх глибинах людей, у надрах їхніх клітин, генів, „де сконденсоване знання про минулі проходження".

„Це проблема багатомірности. Синтез біології, психології, енергетики, космології, біоніки, історії. Так, історії у всій її неосяжності. Не книжної, не легендарної. Історії живої записаної в нашому духові". **„Зоряний Корсар"** стор. 19.

І згідно з цими своїми роздумами Сергій почав шукати знання про „минулі проходження" у своєму єстві, йде за покликом невідомого. Йому привиджуються козаки, що збираються в похід, вони питають Сергія, чи на добро їх похід. Чорна Грамота — сувій на срібному ланцюжку, що міниться на сонці якоюсь глибінню, має дати їм відповідь. Підсвідомість Сергієва зберегла проблиски пам'яті, що Чорна Грамота, яку Сергій з великим зусиллям віднайшов у похованнях при допомозі довірливих до Сергієвої ідеї дітей, це легендарний Чорний Папірус Олександра Великого, Полководець носив його завжди на грудях і слухав його порад перед походами. Олександра й поховано з ним. Роздуми над походженням Чорного Папіруса та знайдення його в Україні довели до припущення, що Сергієві попередники мусіли мати справу з Чорною Грамотою, а тепер його видіння й сни — це розкриття генетичної інформації. Папірус входить у контакт з психікою людини і дає символи-відповіді. Вірить Сергій, що він — Папірус — це якась ніби універсальна чудодійна машина, її мусіли створити „пришельці" десь у космосі.

І так подія з Чорним Папірусом потрібна була авторові на те, щоб показати як будився в Сергія творчий дух, як перемінювався він з неспокою у любов до знання, до розв'язки таємниці папірусової мови. А через знайдення розв'язки цієї таємниці він відкриє „еру любови, яка приведе до всерозуміння, до принципово нових шляхів пізнання". Надхненний цією ідеєю Сергій Гориця вирушив у мандрівку майбутнього Землі. Вчені схвалили проєкт Всепланетного Товариства Галяктичних Зв'язків і в XXI сторіччі року 82 полетіла космічна ракета з Землі до планети Епсилон Ерідана, щоб дослідити її фльору й фавну, встановити постійний канал інформацій і шляхи транспорту для переселення двох чи трьох мільярдів душ з Землі в міжзоряні простори.

Сім подружніх пар — 14 людей мали створити там першу колонію. Автор подає вичерпні дані про цих сміливців. Всі вони високої кляси фахівці різних ділянок науки й мистецтва. Добираючи їх, організатори мали на увазі їх фізичне й психічне здоров'я та співдружність. І назва ракети підкреслює характер цієї групи людей. „Любов" — назва ракети нагадує їм про важливість їхньої місії. Вона для них настілки важлива, що подружня пара Леся і Богдан Полум'яні (комендант групи) доклали всіх заходів, щоб залишитись в групі, бо їх треба було оберігати перед можливими ускладненнями. Подружжя чекало народження потомства. Аргументація їхня щоб залишитись була ось така — можливо щойно другому поколінню доведеться виконувати завдання групи.

В описі мандрівки й перебування експедиції подав автор цілий ряд філософських поглядів і наукових гіпотез. Про них була мова у снах, у привидах, у експериментах Сергія. Він зумів вилучити своє відчуття сучасности, а синтезою почуттів получився з минулим. Цим Сергій збагнув таємницю Чорного Папіруса — прилад є моделем безмірности, в ньому зерно людського розуму, а безмірність і розум уможливлюють мандрівку в майбутнє. Чорний Папірус нероздільно пов'язав Сергія з безмірністю, збудив тугу за „безумним порианням юности".

Учасники експедиції розв'язували проблему часу, вони мусіли охопити своїм розумом, духом, чуттям різні ступені буття, а з тим і недосяжне, таємне. Вони через любов до знання, до свого завдання наблизились і доторкнулись таємниці буття. На посвяту пішла ціла залога, а зокрема Леся і Богдан. Ракета в маршруті попала в смугу сильного потоку радіяції (після народження близнят-хлопчиків космонавти загаялись у розмові й не спостерегли сигналів), вся залога загинула, крім немовлят і Універсального Робота (Урчика) та його помічників.

Універсальний Робот за інструкціями вмираючої матері та на підставі науково-технічної інформації, яка була в його мозку та в багатій на матеріяли бібліотеці (книжки й фільми про життя на землі) виняньчив і виховав близнюків.

Спочатку — робот діяв самостійно, а коли юнаки підростали (вони повернулися на землю 16-річними юнаками!), при їх допомозі Урчик щасливо вийшов з усіх катастроф космічної одісеї. Прибув на Землю з Ісварею — дівчиною з далекої зірки Блакитна Пелюстка, яка ще в космосі зверталася була (через інвентор на фільмі) до людей безконечности з закликом до рятунку її співпоселенців плянети Аода (Велика Годувальниця), бо на ній наслідком суцільної технізації плянети виникла паразитна еволюція (життя було безтурботне в розкошах). Покоління мислячих істот вироджується, панує серед населення безнадія, апатія, злочинність. (Вчені там 1000 років тому оволоділи були енергетикою атомного ядра, процесами анігіляції — стало непотрібне рільництво й садівництво.

Любов Лесі й довір'я до Урчика створили з механічного робота людину. Ісвара доповнила багатство його душі своєю любов'ю. Робот став третім сином Лесі та Богдана.

Проте Чорний Папірус спонукав щасливих Урчика й Ісвару не потонути в повільному вмиранні через егонцинтризм і самопоїдання, але йти за покликом Матері-Безмірности на поміч Ісвареній плянеті. Вони об'єднали прагнення сердець і зерна розуму, обоє пішли в життя шукати нових друзів і розгадку таємниці свого буття.

„Зоряний Корсар" — книга про битву поміж цивілізаціями уже не тільки Землі, але й у космосі, у його безмежності. Битва в описах Бердника не така вже жорстока, якою вона була й може бути на Землі, але і вона безжалісна.

Головні герої твору — це мешканці Києва — Григор Бова молодий криміналіст, Галя Курінна — студентка медицини і медсестра, її батько Андрій Курінний — директор фабрики горілки (він таємничо зник, посуджують його про розтратність, мати в горі померла, родину позбавлено помешкання, вона втратила респект), вчений фізик Сергій Гореница, дівчина космолінгвіст Ґледис, монах Василій, учень Коля, дід Микита і баба Мокрина, які опікуються Григором, Маруся Григорчук — опікунка Галі, — всі вони реальні люди Землі. А крім того, на плянеті Ара (Єдність) живуть мільйони розумних істот, якими керує Аріман (Головний Координатор) із своїми вченими космонавтами і космократами. Найближчим до Арімана є Меркурій — космослідчий. Він слідкує за порушеннями злагодженого спільними глобальними зусиллями досягненого життя на плянеті Ара, де панує повна гармонія ідей, економіки, етики й моралі. Цю систему Аріман прагне передати іншим плянетам. Але на цьому тлі виникає конфлікт, бо не поділяє ідей цих його товариш і співробітник Горіор — Зоряний Корсар, що став героєм, улюбленцем мільярдів мислячих людей. То за те, що він не покорився Аріманові, не поділяв його плянів опанувати плянетами й завести у них диспотію, той намагався отруїти товариша, прозивав його згірдливим іменем зоряного пірата.

Акція твору розгортається відразу після таємничого зникнення батька Галини. Григорієві — молодому криміналістові шеф доручив через знайомство його з донькою Галею розкрити таємницю зникнення батька.

Знайомство, що мало на увазі кримінальний дослід, розвинулося у глибокий духовий контакт молодої пари. Галя і Григір люблять поезію, вони й пишуть її. Об'єднує їх не тільки кохання, ідеї та замилування до мистецтва, вони мають дивні сни, під час яких переживають конфлікти й трагедії, бо ведуть боротьбу з особливої форми поневолення населення на плянетах в Системі Ари, де Аріман так обплутав біоревізорами (сторожами) життя, що була контроля не тільки поведінки, харчування, праці, але думок і намірів.

У боротьбі з Аріманом є також і Гледіс — красуня з Карпат, в яку закоханий Аріман. Вона ідеалістка, бо хоч була щасливою у співжитті з ним, але залишила затишне життя, готова була вмерти, щоб допомогти Аріманові в його плянах.

Ґледіс мала знищити Корсара. Пізнавши ж правду, вона долучилася до визнавців ідеї Корсара, яка твердила, що людям неможливо розвиватись у „в'язниці духу", ідеалістка пішла за гаслом всеможливости, всеосяжности й стала для Зоряного Корсара найвірнішою супутницею у їхньому змагові, щоб осягнути безмірність і опинитись в ноосфері, де є невпинне оновлення і трансформація, новий ступінь буття.

У „Зоряному Корсарі" Аріман-Кареос-Правитель змальований як всевладний, жадний послуху й панування диктатор, який користується хитрощами, брехнею, насильством, удаванням, підступом, щоб позбутися Зоряного Корсара-Горіора.

І Меркурій-Григір разом з цілою групою Багатомірности, в якій була Громовиця-Галя, визволилися з-під влади Арімана. Ґледіс, яку він за непогодження з ним щодо пляну заволодіти іншими плянетами й накинути їм свою систему, яка приєдналася до Горіора, вкинув у нічне провалля, її урятував Горіор. Вони погодилися піддатися першому експериментові вченого Аераса вдруге народитися — стати блакитним багаттям — космічною істотою. „Вогонь Горіора та Ґледіс вічно палахкотить у незримості" — каже автор. Ідеї Корсара, їх вогонь допомагають людям визволятися з падіння і рабства духу.

„Чудодійний келих" — третя книга, що є продовженням „Зоряного Корсара",. Акція зосереджена довкола проблеми: мандрівки в космос і зустрічі з померлими, мандрівки в минуле, мандрівки з минулого в сучасне. Конфлікт поміж Аріманом і Горіором загострюється. В боротьбі з Горіором Аріманом покористувався перенесенням Галі-Громовиці в Печерський манастир у Києві в час 1880 року. Щоб могло це статися, Аріман з космослідчим Ягу покористувалися дивними феноменами НЛО (невпізнані літаючі об'єкти), прибули вони на Землю, вбили батька Галини, підступно заманивши на розмову без свідків їх — і батька й дочку до свого авта, щоб вкрасти чудодійний келих, бо він особливий прилад для зміщення фази часу. При допомозі келиха могли перемістити Галину і Громовицю в манастир.

Григір, щоб віднайти Галю, блукаючи до Ботанічному саду, знайшов в опущеній келії занеханого манастиря літописні сторінки з описом життя монахинь. Розшифрувати їх допоміг йому вчений Сергій Гориця, бож він знайшов і зумів читати Чорний Папірус. Допомогли також і діти — хлопчик Коля віднайшов у печері над Дніпром автора літописних записів, збудив його з летаргії, заопікувався ним разом з вчителями. Дід Василій повернувся з минулого почав жити в теперішньому. Він і допоміг Григорові віднайти келію, в якій була Галя, а побіч і Юліяна з групи Безмірности.

Була тут зустріч з Аріманом. Він вимагав від Галі розгадати йому суть субстанції келиха, бо коли того не станеться — грозив він — вона „вічно блукатиме в його спіралях", тобто її чекає небуття.

І коли Галя не побоялась погроз, келиха не повернула, Аріман наказав Ягу силою кинути Галю і келих в аналізатор. Та з'явився Горіор, він нагадав Аріманові, що є межа Космічного права, він її переступив, бо келих — це надбання земних поколінь, а не космічних.

У келихові було вино невмирущости. Піднісши руку Горіор з'єднав потоки часу — було, є і буде — стало єдиним тепер. Та Аріман нагадав Горіорові про безліч стін, які не допускають людей до серця Прометея, стіни ці — це забобони, догми, утілітарні жадання, містики, жерці культів, що роблять з людей маріонеток.

З келиха невмирущости казав Горіор пити життя і запал до вічного подвигу. Чорний Папірус допоможе вилікувати Горикорення, треба поїти з келиха тисячі невідомих героїв, що простягають об'єднані любов'ю руки над Землею.

Увага Бердника у творі зосереджена головно на земній плянеті й на людині. Змальовуючи боротьбу двох ідеологій, доводить ідею Арімана до повного знецінення. Аріманова система — це ніщо інше як хижацький імперіялізм, фальшивий федералізм, а керівник її глухий на потреби людей. Бердник звертається до скептиків, які посміхаються на його заклики до Преображення, до пробудження людей для вічного життя. Наводить приклади життя великих велетнів духу, вони живуть у своїх ідеях, а великі імперії минулого пропали безслідно. Лиха, що про них мова у творі, на плянеті Ара тотожні з сучасними нашими на Землі: неконтрольований зріст виробництва матеріяльних дібр має не тільки позитивні, але погубні наслідки. Ми так необмежено споживаємо матеріяльні добра, що не думаємо про інших. Третя термоядерна війна, безробіття, забруднення в країнах, виродження людей у сибаритві, доводять до того, що люди не знають для чого вони живуть. А коріння треба шукати у вічному, бо в тому є призначення людини. Споживацькі програми нікуди не ведуть — твердить автор. Через заник ідеології прометеїзму людина не може розкрити всієї потенціяльности.

Таку велику скарбницю думок і таку красу їх вислову подав нам Бердник у своїх творах.

(Далі буде)

Уляна Пелех

ГОТУЄМОСЬ ДО ВІДЗНАЧЕННЯ ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ ЖУРНАЛА „ПРОМІНЬ"

Саме тепер пора, щоб приготовлятись до відзначення 25-ліття журнала „Промінь". Перше число журнала появилось в м. січні 1960 року і поспіло до дому кожної передплатниці на самий Святий Вечір.

Вважаємо, що журнал, як трибуну організації ми повинні відзначити ювілейними святкуваннями по відділах і тим способом піднести цінність друкованого слова та значення преси в житті народу.

В черговому числі ми подамо більш точний плян проєкту святкувань по відділах. Крім святкувань у конкретну працю ювілею увійде кампанія за придбанням нових передплат. Хоч кожного місяця ми проголошуємо в журналі нових придбаних передплат, дехто сам зголошується, то кампанія дасть нагоду членкам на місцях попрацювати для журнала. Друге, це забезпечення журнала ювілейним фондом, що також включене в кампанію. Все це буде проголошуватись на сторінках журнала, будемо поміщувати листування кампанії.

Головними будуть також імпрези, це як проєкти відділів з певною їхньою програмою.

ЮВІЛЕЙНІ ПРИВІТИ

Хоч перше число 1960 р. вийшло в січні, то ювілейні привіти журнала будуть продовжуватись впродовж цілого ювілейного року з побажаннями журналові. Різдвяні привіти до журнала просимо присилати нормально лише Різдвяні, не мішаючи їх з ювілеєм.

ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ ЖУРНАЛА

Подаємо до відома, що редакція журнала покликана ювілейний комітет у Вінніпезі для допомоги редакції у проведенні святкувань і кампанії.

За Ювіл. Комітет:

Добр. Леся Удод, осв. референтка
Наталя Когуська, редакторка

ПОВІДОМЛЕННЯ

Комітет 100-річчя Українського Жіночого Руху повідомляє українську громаду в Едмонтоні що:

1. Комітет проголошує дні від 12-го до 18-го листопада 1984 року як „ТИЖДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ЖІНКИ".

2. Буде одно-тижнева виставка жіночих мистецьких і літературних творів в Провінційному Музею Альберти (12845 - 102 Авеню) від 13-го до 19-го листопада, 1984 року.

3. Відкриття виставки відбудеться 13-го листопада, 1984 року в Провінційному Музею Альберти о годині 7:30 вечора. Офіційне відкриття і проголошення „Тиждень Української Жінки".

4. Концертове відзначення 100-річчя Українського Жіночого Руху відбудеться 18-го листопада, 1984 року, о годині 8:00 вечора в Провінційному Музею Альберти при адресі 12845 - 102 Авеню. Білєти вже можна набути:

Українська книгарня — 422 - 4255
Анастасія Сенів — 483 - 5932

5. Три-тижнева виставка літературних жіночих творів відбудеться в Публичній Бібліотеці (7 Sir Winston Churchill Squere) в днях 29-го жовтня до 18-го листопада, 1984 року.

До Комітету 100-річчя Українського Жіночого Руху входять представниці слідуючих організацій: Союз Українок Канади, Об'єднання Жінок Ліги Визволення України, Ліга Українських Католицьких Жінок Канади та Організація Українок Канади.

За інформаціями голови Комітету 100-річчя Українського Жіночого Руху,

Іванна Дженис, голова.

З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ

З нагоди ювілею 50-ліття нашого щасливого подружнього життя, складаємо дар в сумі 50.00 долярів на журнал „Промінь". Бажаємо редакції дельших успіхів продовжувати корисну працю для свою народу.

Петро і Оля Ружецькі,
Норт Бетлфорд, Саск.

Успішний виступ Українського Драматичного Гуртка в Сейнт Джонс

Від 1-го до 7-го липня, 1984 року в Сейнт Джонс, Нюфаундленд, члени Українського Дитячого Розповідного Театру з Едмонтону, Альберта взяли участь у річному Крайовому Драматичному Фестивалі Багатокультурности. Вони представляли Альберту при цьому Фестивалі. Цей обов'язок вони знаменито виконали. Щодо багатокультурности, їхній виступ був найяскравішим прикладом Фестивалю, бо цей виступ був одиноким дійсним двомовним виступом Фестивалю.

Славний та відомий критик драми з Нью-Йорку — проф. Морт Кларк сказав, що **цю драму** можливо було б пустити в турне десять років без браку захоплених глядачів. Далі подав свої розумні та справедливі уваги щодо поліпшення виступу, та заохочував навіть більше подавати українською мовою.

Режисерка Театру, **Юлія Меґлей-Блажук** з Едмонтону надзвичайно талановита особа з мистецького як також з ділового погляду. Вона вже чотири роки керує цим гуртком, який до цього часу виконав в 1980, „Казки про лисичку"; 1981 „Хвости, роги й лапки"; 1982 „Як пір'я полетіло" та 1984 „Пригоди з відьмами."

1983 року, вона приготовила перші три програми до телебачення. **Усі три програми** (кожна триває пів години) **під загальною назвою „Українські народні казки" можна набути від телевізійної станції, АКСЕС Альберта."**

Помічниця режисерки — **Мирослава Хом'як.** Аматори — **Ганя Багнюк, Дем'ян Гоголь, Галина Прокопчук Елков, Іван Іщенко, Лариса Хом'як** і заступниця **Галина Маґус.** За переробки казок та поради щодо мови відповідає **Леона Фарина Бриджес.** Мистець — **Людвик Маріянич.** Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади на Альберту заснувала та далі підтримує фінансово цей театр.

У Сейнт Джонс, гурток представив „Пригоди з відьмами" раз англомовним дітям, а другий раз перед переважно дорослими глядачами. При обох випадках гурток користувався теплими оплесками.

У додаток до цих виступів, учасники Українського Дитячого Розповідного Театру виступали рано до світанку 1-го липня на горі „Сигнал". Вони відспівали пісню вітаючи громадян Сейнт Джонс, та виконали танець „Запорожець".

Зліва — Барбара Берет, директор Ст. Джонс Артс Сентр.

Сценка — „Пригода з відьмами"

Їхні виступи були накручені на відеотасьмах і показані на місцевій телевізійній станції 6-го липня протягом передачі новинок.

Господарі Комітету Фестивалю дуже гарно та тепло привітали гостей і гідно зорганізували Фестиваль. Щиро сердечна подяка панові Артурові Баррет та його комітетові, Ґубернаторові-Лейтенантові Ню Фаундленд, крайовому урядові Канади ,голові (старості) міста Сейнт Джон за щедре прийняття учасників Фестивалю. **Ф. П.**

АНАТОЛЬ СВИДНИЦЬКИЙ

ДО 150-ЛІТТЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

Цього року минає 150 років із дня народження письменника Анатоля Свидницького, доля якого так мало відома ширшим колам українського громадянства, як і мало відомі його нечисленні твори.

По всій Україні є знаною пісня — „А вже років двісті, як козак в неволі" та не всі знають, що автором цієї пісні є Анатоль Свидницький.

Народився письменник Свидницький 1834 року в родині священика в Гайсинському повіті на Поділлі. Відмінно вчився у Крутянській духовній школі Барського повіту, потім у Кам'янці-Подільському в духовній семінарії. Не закінчивши семінарії вступив у Київський університет на історично-філологічний факультет. Не маючи матеріяльних спроможностей платити за науку, мусів шукати працю вчителя.

В 1860-му році почав учителювати в повітовій школі у Миргороді на Полтавщині, там і почав писати повість „Люборацькі". Написана в шістдесятих роках минулого століття і була надрукована щойно 25 років після смерти автора. В 1885-му році, задумавши видати цю повість, Іван Франко писав до Кониського: „Напишіть, ради Бога святого, хоч яку вісточку про Свидницького чи він живий чи ні і, що він за один?" Від людей, що знали Свидницького вдалося зібрати деякі відомості про його життя, як і про те, що Свидницького нема вже в живих. Його національні переконання створили йому поміж москалями опінію „гайдамаки".

Свидницького переміщали з посади на посаду не даючи змоги віддатися улюбленій письменницькій праці і на всю повноту виявити свій талант. Все ж таки Свидницький написав сімнадцять оповідань із селянського життя та життя українського духовенства.

В оповіданнях „На похоронах", „Пачковози", „Жебраки", „Гаврусь", „Катруся". Анатоль Свидницький виявив хист етнографа, публіциста і справжнього мистця.

Повість „Люборацькі" лишилась найвищим його творчим піднесенням. В цій повісті Свидницький описав життя родини священика в часах московського панування на Україні і залишків польської шляхти на Поділлі в наслідок чого син і донька священика Люборацького трагічно закінчили своє життя.

Помер Свидницький в 1837-му році в липні на 39-му році життя. Того самого року помер і його земляк Степан Руданський відомий своїми співомовками. Доля їх обох вражаюче подібна: обидва сини Поділля, обидва сини священиків, обдаровані блискучим талантом, вчилися в тих самих школах з тою ріжницею, що Руданський у Петербурзькому університеті, а Свидницький у Київському і обох їх спіткала в житті тяжка доля. Поневолений стан України не дав розвинутись їхнім талантам і передчасно звів їх у могилу.

Якщо Свидницький лишився менше відомий серед українців, то якраз тому, що в нього яскравіше і гостріше виявлена була та національна лінія, виразником якої вони обидва були: це лінія започаткованої Шевченком боротьби супроти москаля. Саме тому ім'я Свидницького ненависне Москві і вона подбала, щоб він був замовчаний і забутий.

Саме тому цей гордий, вродливий і здібний бурсак не зміг присилувати себе служити ворогові. Він не заломився і не підкорився. Ніхто так яскраво не показав до якого ступеня калічать душі українських дітей ворожі національно школи.

Повість „Люборацькі" це правдива перлина українського Поділля, яку воно подарувало Україні через свого славного сина Анатоля Свидницького.

Добр. Єлисавета Василів, прес. референтка
Торонто, 23. 6. 1984 року.

НАШИМ ДІТЯМ

Брати Грімми

Горщик каші

Була собі одна дівчинка. Пішла дівчинка в ліс по ягоди і зустріла там бабусю.

— Добридень, дівчинко! — сказала їй бабуся. — Дай мені ягід, будь ласка.

— На, бабусю, — каже дівчинка.

Поїла бабуся ягід і сказала:

— Ти мені ягід дала, а я тобі теж щось подарую. Ось тобі горщечок. Досить тобі тільки сказати:

— Раз, два, три,

Горщечок, вари! —

і він почне варити смачну, солодку кашу. А скажеш йому:

— Раз, два три,

Більше не вари! —

і він перестане варити.

— Дякую, бабусю, — сказала дівчинка, взяла горщечок і пішла додому, до матері.

Зраділа мати цьому горщечку. Та й як не радіти? Без великих зусиль, без клопоту завжди на обід смачна, солодка каша готова.

Ось одного разу пішла дівчинка кудись з дому, а мати поставила горщечок поперед себе і каже:

— Раз, два, три,

Горщечок вари!

Він і почав варити. Багато каші наварив. Мати поїла, сита стала .А горщечок усе варить і варить кашу.

Як його зупинити?

Треба було сказати:

— Раз, два, три,

Більше не вари! —

та мати якось забула ці слова, а дівчинки вдома не було. Горщечок варить та й варить. Уже вся кімната повна каші,

уже й у сінях каша, і на ґанку каша, і на вулиці каша, а він усе варить та варить. Злякалася мати, побігла по дівчинку, та не пройти їй через дорогу — гаряча каша річкою тече. Добре, що дівчинка недалечко від дому була. Побачила вона, що на вулиці робиться, і бігом побігла додому. Насилу злізла на ґаночок, відчинила двері і вигукнула:

Раз, два, три,

Більше не вари!

І перестав горщечок варити кашу.

А наварив він її стільки, що той, кому доводилося із села в місто їхати, повинен був собі в каші дорогу проїдати.

Тільки ніхто на це не скаржився: дуже вже була каша смачна і солодка.

Т. Перро

Квіти друзям

В сизому тумані,
В сині димовій —
Яблука румяні,
Груші медові.

Линуть птичі зграї,
Шелестять гаї...
Школа відчиняє
Двері нам свої.

Вийдуть нас зустріти
Друзі-вчителі...
Принесім їм квіти
З рідної землі!

М. Рильський

Світлана Кузьменко

ЖИВУТЬ З НАМИ РАЗОМ

Живуть з нами разом
Дідусь і бабуся.
Від них я багато
Цікавого вчуся.

Бабуся мені
Булку медом помаже,
Навчить мене пісню
І казку розкаже...

Дідусь, мій, старенький,
Багато що знає,
Про наше минуле
Мені повідає:

Про славу козацтва,
Що лине віками,
Як мужньо боролось
Воно з ворогами;

Про наших князів,
Нашу древню культуру,
Шевченка, Франка,
Коновальця, Петлюру...

Я дуже люблю
Дідуся і бабусю.
Щодня я за їхнє
Здоров'я молюся.

HRUSHEVSKY, HISTORIAN OF UKRAINE

50th Anniversary of the Death of Mikhailo Hrushevsky

By Prof. G. W. Simpson

In 1869 a little three-year-old Ukrainian boy arrived in the Caucasus mountains brought by his father, a school Director, who had received a position in that area. They had come from his birth place, Kholm, a city at the border land between the Bug and Vistula rivers.

The boy was Mikhailo Hrushevsky. Sixty-five years later on the 26th November 1934 Mikhailo Hrushevsky, now a prematurely old man, broken in health and almost blind, died in the Caucasus where he had been taken in a last effort to restore the remnants of his strength. In the course of those sixty-five years Hrushevsky had risen to the pinnacle of success when in 1917 he had been elected President of the Ukrainian Central Rada, the governing body of his native Ukraine, as an unanimous tribute to his brilliant scholarship; and he had been dashed to the depths, for in the year preceeding his death, famine and death stalked through the Dnieper lands, and Galicia still smarted from the wounds of Polish pacification. He died a lonely man out of touch with the sympathetic currents of thought that had once surrounded and warmed him. The final personal tragedy of his career did not however destroy the monumental influence of his work which continues to inspire and inform. The tenth anniversary of his death suggests that a review of his career and work may be undertaken with the advantage of a slightly longer perspective of time and with the benefit of the glaring light of current events.

Hrushevsky was born at a time when the Western world was being remoulded by the nationalist conception in political thought. In 1866 Italian unification was almost complete and the German unification was being cemented by blood and iron. The United States has just emerged from a conflict which decided that one nation, and not two, should arise from the central continental area of North America. In 1867 the Austrian Empire was refashioned under the compulsive force of Hungarian nationalism while far across the Atlantic the Dominion of Canada was formed, giving promise of a new nation to emerge from its colonial chrysalis. Not only did the nationality idea affect groups of people who were well known in contemporary history but it began to filter through to large groups who had been submerged for centuries by alien rule, social oppression or imperial forms of government. The Czechs of Bohemia were recalling their past before those fateful events of 1618 which had brought about their eclipse. Rumanians and Serbs were animated by new hopes. The Polish masses writhing under social and political oppression continued to keep alive the idea of national consciousness. Five years before Hrushevsky's birth there had died the greatest of Ukrainian poets, T. Shevchenko, who in vivid, burning words had expressed the idea of the Ukraine freed politically and socially from Moscovite terror and landlord oppression. Everywhere political thought was becoming permeated by the nationalist conception and even resistance to the nationalist ideas of the submerged groups not infrequently derived its intensity from the heightened national consciousness of the dominant groups.

Hrushevsky received his secondary education in the Gymnasium of Tiflis, capital of Georgia. Georgia had been brought into the Russian Empire at the beginning of the nineteenth cen-

tury. Its capital city still teemed with the remnants of oriental life and Hrushevsky's later interest in the influence of Arabic trade and culture or early Ukrainian history probably stems from the observations of a sensitive and intelligent boy in his formative years.

In 1886, at the age of twenty, Hrushevsky arrived in Kiev to attend the University. The University of Kiev had been established after the Polish Revolt of 1830 - 31, following the closing of the University of Vilna and Lyceum of Kremianets. It was meant to offset Polish influence in the Ukrainian areas now under Russia but which had formerly been attached to Poland. The University however had developed a life of its own. It had already played a notable part in the revival of intellectual life in Kiev. Through such distinguished scholars as Maksimovich and Drahomaniv attention had been drawn to the rich literary and historical resources of the Ukrainian people. When Hrushevsky arrived the outstanding authority in Ukrainian archaeology, ethnography and history was Volodimir Antonovich. Due to the policy of the Russian government which did not recognize the existence of a separate historical Ukrainian tradition or permit beyond narrow limits the printed use of the Ukrainian language, Antonovich was officially a lecturer in Russian history. Hrushevsky attended the lectures of Antonovich, and so attracted was the latter by the brilliance of the young student that for him and several other selected students he gave special lectures on Ukrainian history in his own residence. In 1890 Hrushevsky completed his undergraduate course, writing his final theme on the subject "The History of the Kiev Lands from the Death of Jaroslav (1054) to the End of the Fourteenth Century." He continued research studies at the University till 1893 when he received his Master's standing which in Kiev was equivalent to the Doctor of Philosophy degree. His thesis was a detailed study of local government entitled "The Starostvo of Bar."[1]

While the Ukrainian national movement within Russia was being officially restricted to limited forms of cultural expression there was a growing revival of national consciousness among the Ukrainians in Galicia who were officially called Ruthenians. Here the chief opposition came from the Poles who tried to maintain political dominance in that area which had fallen to Austria in the first partition of Poland. For a time conflict had centred on the University of Lviv. In 1891 there was established at that institution a professorship of the History of Eastern Europe with special attention to Ukrainian History. In 1894 this chair was offered to Antonovich of the Kiev University who in declining recommended his brilliant student, Hrushevsky. The latter accepted the post in the same year.

For almost twenty years till the outbreak of the World War in 1914 Hrushevsky was intimately associated with the intellectual life of Galicia, and more than any other man promoted historical studies in the University of Lviv and in the Scientific Shevchenko Society, which he transformed in a true Western Ukrainian Academy of Science. For more than ten years till the outbreak of the Russian Revolution in 1905 his home was in Lviv. After 1905 when greater scope was given to Ukrainian scholars in Russia he divided his time between Kiev and Lviv.

When the war broke out in 1914 Hrushevsky was at his summer home in the Carpathian mountains of Galicia. He returned to Kiev. The Russian government which immediately on the outbreak of the War had suspended Ukrainian newspapers and closed all those Ukrainian institutions, which had had some freedom since the Revolution of 1905, arrested Hrushevsky. He was deported to the interior, first to Simbirsk and then to Kazan. Finally upon representations made by the Russian Academy of Science he was allowed to live in Moscow and continue his historical work in the Moscow Archives.

The Revolution of March, 1917 made it possible for him once more to return to Kiev. Here political excitement was tremendous. The fall of the Tsars let loose all those forces which had kept hitherto in restraint, forces strongly critical of social maladjustments, of army mismanagement, and Great Russian political predominance in the Ukraine. The excitement culminated in the calling of a huge convention in April attended by some fifteen hundred people representing all parties and shades of opinion in the Ukraine. The convention demanded immediate autonomy for the Ukraine and approved the setting up of a Central Rada (General Council) representing all parties, which would take over the function of government. Hrushevsky was elected President of the Rada. The scholar had now been elevated to the position of political leader. It was an extremely difficult task not only to find a common political program for all the parties of

the Ukraine but also to negotiate a satisfactory arrangement with the Provisional Government of Russia which would give to the Ukraine the full autonomy it demanded. Hope for a satisfactory solution was dissipated by the overthrow in Petrograd of the Provisional Government by the Bolsheviks in November. The Bolsheviks refused to recognize the Central Rada and began to take steps for its overthrow. In January 22, 1918, the Central Rada proclaimed the complete independence of the Ukraine and Hrushevky became President of the Ukrainian National Republic. Several weeks later a Treaty of Peace was signed with the Central Powers which recognized the new state. By now the Ukraine had become a veritable witch's caldron of boiling political passions. The Bolshevics who had failed to get popular support were attempting the violent overthrow of the government, various political factions were pressing fiercely for acceptance of their programs, while the Central Powers poised on the frontier were greedily awaiting food from the rich Ukrainian lands. When the food was not forthcoming, the German army took over the Ukraine, and on April 28th, 1918 forced its way into the Council Chamber of the Central Rada and despite the protest of its President, Hrushevsky, dispersed it. Hrushevsky was thus forced off the stage of political action. When the Germans were finally withdrawn following the great defeat in the West by the Allies in the fall of 1918, it was one of the former military officers in Hrushevsky's government, Petlura, who emerged as the natural political leader.

During the fierce political and military storms which continued to rage for two years, the hopes of the Ukrainians of establishing an independent Ukraine were frustrated. In 1920 Hrushevsky found refuge in Vienna where he established the Ukrainian Sociological Institute as a centre where he might once more continue his academic work. While he immersed himself in his beloved studies he felt very unhappy as a refugee scholar and in 1924 he decided to return to Kiev. The Communist authorities had somewhat relaxed their former rigid adherence to the policy of carrying out immediately the communization of all aspects of society according to their theory. Hrushevsky believed he might still serve his people along scholarly lines. Upon coming to Kiev he threw himself with his old time enthusiasm into the work of historical investigation, publishing, and institutional administration. The institutional focus of his work was the Historical Section of the Ukrainian Academy of Science. While Hrushevsky was interested in the sociological aspects of society he could not accept the Marxist interpretation of history. This attitude brought down upon his head the suspicion of the Communist administration as well as the jealousy of a host of scribblers who were busy rewriting history according to the caprices of the theoretical rigidities of an uncompromising political theory. This hostility increased with the intensification of the Communist program in the first Five Year's Plan in 1928-29. In 1930 Hrushevsky was arrested and interned in a small town near Moscow. He was even deprived of all opportunity to continue his historical research or to carry on correspondence with his friends. His health gradually broke down and he became almost blind. At the last moment he was sent to a home for Soviet scholars in Kislovodsk in the Caucasus mountains. Here he died on 26 November 1934. His body was brought back to Kiev where he was given a state funeral in recognition of his services as a scholar.

While death may bring to an end the activity of a political leader, a scholar has a sort of immortality of the printed word, which, in so far as it has the elements of truth, may continue to live, or even if buried or neglected, has the capacity of being resurrected under more favouring conditions. Hrushevsky was one of the great historians of the last generation. His industry was truly prodigious. In 1898 he began the publication of Vol. 1 of his monumental work, "The History of Ukraine-Rus." Thirty-three years later appeared in print the second part of the ninth volume which brought his history of the Ukrainian people up to the middle of the Seventeenth Century. It is a misfortune that Hrushevsky was unable to complete this history. Some of the material which he had assembled for the later volumes was destroyed when his private library was burned during the civil strife in 1918. In addition to the larger work Hrushevsky wrote a one-volume, Outline of the History of Ukraine in Russian in 1904, and in 1911 an Illustrated History of the Ukraine in Ukrainian. A German translation of the former appeared in 1916,[2] a French translation in 1920,[3] while an English translation of the latter was published in the United States in 1941.[4]

A great deal of Hrushevsky's scholarly work

was done in connection with learned societies. When he came to Galicia as a young scholar he associated himself with the Shevchenko Society. This was a sort of literary society which had been established in 1873. When Hrushevsky became President in 1898 he transformed it into a veritable scientific academy. It was divided into three sections and had five commissions to investigate the various fields of knowledge. Between 1897 and 1913 Hrushevsky himself edited no less than 113 volumes of proceedings. Some 300 volumes were issued under the auspices of the Society in this period. In 1908 Hrushevsky established the Ukrainian Scientific Society in Kiev and in 1924 when he returned to Kiev he was associated with the Ukrainian Academy of Science. At the same time Hrushevsky was writing numerous articles to periodicals and delivering addresses on important occasions. Some one has estimated that up to 1928 Hrushevsky had written over seventeen hundred separate articles.

Even this did not exhaust his energies. Between 1916 and 1918 he published a World History in six volumes. While in Vienna (1920-23) he brought out a course in Sociology entitled "The Beginning of Social Order." About the time of his return to the Ukraine there began to appear his History of Ukrainian Literature which was finally expanded to five volumes (1923 - 1928).

When one views this amazing quantity and range of productive scholarship one begins to appreciate the profound respect which is paid to his memory by all Ukrainians, and by those interested in Eastern European history. In spite of the many sidedness of his interest there is a consistency in his philosophy of history and life which marks the truly great man.

He was regarded as the outstanding nationalist historian of the Ukraine. He was a nationalist but not in a narrow, intense chauvinistic sense. He felt profoundly the sense of common unity which binds groups of people together, and he was no less profoundly aware of the historic tradition which links one generation to preceeding generations giving them a feeling of solidarity sufficient to unite them in fighting oppression, injustice, and attitudes of proud contempt. As applied to his own people he repudiated the idea that the Ukrainians were merely a heterogeneous group of people who had settled on the frontiers of the Russian Empire and had subsequently become incorporated in Russian society though they still spoke a peasant dialect and had picturesque festive costumes and merry or amusing folk songs. He repudiated the Imperial historical tradition that traced the unity of Russian history from the ancient city of Kiev through dynastic connection to Moscow and thereafter explained the imperialist policy of the Tsars as the simple reassembling of the former Russian lands. He insisted that there was continuity in the Ukrainian tradition which went back even beyond the days of the Kiev dynasty; that this tradition was revived in the Kozak period of the sixteenth and seventeenth centuries; and that the dynastic imperialism of the Romanov Tsars and Empresses had no historic justification for the autocratic control which they imposed on an area which had had no political connection with Moscow for centuries. This was a bold assertion at a time when hardly anyone outside Russia had ever heard the word, "Ukraine," or any historian inside Russia thought of challenging Imperial historiography, or when the mass of the Ukrainians themselves, beyond the intellectuals, were barely conscious of their historic unity and past. Yet Hrushevsky sustained his thesis with such a wealth of illustration and proof, gathering about him groups of students and writers, and pouring forth the results of his studies in newspapers, periodicals and learned publications that gradually a changed attitude began to emerge. Hrushevsky was not alone in this movement for historical revision but he was the giant among them all.

It is typical of Hrushevsky's historical interpretation that he always kept in mind the common people. Leaders might fail or betray but the mass of the people remained with their own needs and common attitudes of mind. A great deal of his history is given over to describing the social and economic conditions of the people and in the history of the literature is shown how the people express themselves through fundamental forms of speech and literature. In his world history and course in sociology, we see that Hrushevsky never lost sight of the fact that national groups do not exist for themselves alone, but as organic units they must fit in with the larger picture of the human family of nations.

In judging Hrushevsky's influence we must attribute to him a large share of the credit that by the time of the Revolution of 1905 the Ukrainian national movement had emerged into

consciousness, that by 1917 it had become a dominant political current, and that even in defeat as a movement for independence it was still powerful enough to dictate the necessity of establishing the Ukraine as a separate unit in the Soviet political system. At a time when most English historians still under the influence of Imperial Russian historiography, persist in ignoring Hrushevsky, the Soviet Government authorizes the printing of A History of the Ukraine, which acknowledges its separate historical tradition, even though that tradition is colored by its Marxist interpretations. Hrushevsky, though dead, still lives.

There are some of Hrushevsky's friends and associates who are still alive and retain vivid impressions of the animated little man with his long beard turned to silver in his later years. They remember his quick step and ever-recurring energy. Even when presiding over a meeting he would turn to the correcting of his manuscripts during the dull speeches without losing the thread of argument, or the course of the proceedings. Most of all they remember his courage. He could have had a peaceful academic life but he chose the hard road of historical revision. He could have found refuge in Western Europe but he decided to return to his native land so alive with its historic memories, so fraught with tragedy for the common people. He could have accepted the orthodox theory of Communism but he preferred the broader road of freedom and humanity. So he died, as he had lived, fighting with the weapons of scholarship for what he believed to be the truth.

The Ukrainian Quarterly, No. 2, 1945

---

1 Starostvo in old Poland was an administrative unit of royal estates of a territorial unit of public administration (county).

2 Geschichte der Ukraine von Michael Hruschewskyj. Teil 1. Lemberg 1916. Verlag des Bundes zur Befreiung der Ukraine, in Kommission Fuer Den Buchhandel: Wilhelm Frick, Ges. m. b. H., Wien, 1., Graben 27.

3 Abrégé de l'historie de l'Ukraine par Michel Hrushevsky. Paris, M. Giard et E. Briere 16, rue Soufflot.

4 A History of Ukraine by Michael Hrushevsky. Edited by O. J. Frederiksen, Assistant Professor of History & Government in Miami University. Preface by George Vernadsky, Research associate in History in Yale University. Published for the Ukrainian National Association. New Haven. Yale University Press. 1941.

TWO GRANTS ANNOUNCED FOR HISTORICAL DOCUMENTATION ON SURVIVORS OF UKRAINIAN FAMINE

TORONTO — The Honourable David M. Collenette, Minister of State for Multiculturalism announced today that two grants totalling $100,000 will be used to document the experiences of Ukrainian Canadians who survived the 1933 Ukrainian Famine.

The first project, to be administered by the Foundation to Commemorate the 1933 Ukraine Famine, with headguarters in Lachine, Quebec, will concentrate on locating the estimated 90 survivors of the famine now living across Canada. The individual recollections of these survivors will highlight events during the famine and the eventual emigration to Canada to build a new life. Each two-hour interview will be edited to make a 27-minute video presentation.

The second project, which is organized by the Ukrainian Famine Research Committee, of Toronto, will involve producing a 60-minute documentary film based on interviews with witnesses and survivors of the famine as well as excerpts from a one-hour interview with British journalist and author Malcolm Muggeridge who was a Moscow correspondent during the period of the famine. The proposed title of the film is "Harvest of Despair".

"I am confident that the historical data collected through these two projects will be of great interest and use to researchers and historians," said Mr. Collenette. "These projects will also enable Canadians to gain a better understanding and appreciation of the background and struggles of one of Canada's major ethnocultural groups."

All material produced during the course of the two projects will be deposited in the Public Archives of Canada and various video libraries to serve as permanent archival records available to researchers, academics and other interested parties.

Information: Bob Pruner (319) 997-0055

У світлу пам'ять мого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Василя Матійовського — упокоївся 21 листопада 1977 року в Овкбирн, Ман. Замість квітів засилаємо 15.00 долярів на журнал „Промінь".

Дружина Анна і родина.

UKRAINIAN DANCES

Dancing is the loftiest, the most beautiful of the arts because it is no more translation or abstraction from life; it is life itself.

Kenneth Grooms

Almost everyone likes to watch folk dancing. Both the lay man and the artist find it refreshing. The artist is fascinated by its play of form, its wisdom and versatility, and can draw inspiration from it for his own work. The art of folk dance is a difficult one. In order to master it one reguires, apart from hard physical grind, a deep knowledge of folklore background, a theoretical grounding and a realistic understanding of the relationship of the folk dance to changing life conditions and occurences.

Ukrainian folk dances have always been deeply rooted in the traditions, customs and everyday life of the Ukrainian society. Many centuries of customs, footwear, clothing design, technology, climate, historical and political influences have culminated in the refined version of Ukrainian dancing we enjoy today.

Any Ukrainian folk art, from any time period, pictures the variegated activity, ideals, high hopes and brimming gaiety of the people, as well as the ritual, solemn and obligatory ceremonial side. Ukrainian folk art has influenced all forms of more sophisticated art. Writers, painters, composers of all time have drawn inspiration from the medium of dance, which conveys the vigor and colour of the people's lives. In reverse, Ukrainian folk art, the art of the people, is a splendid means of promoting art and culture to the masses, for it can speak their own language, vibrant and replete with wisdom.

The industrialization of the Ukrainian society and the immigration to Canada of many Ukrainians, had an impact on the place of Ukrainian folk dance in everyday life. For the most part, the dances were no longer just performed in their natural environments, but became part of the theatre. Ukrainian intelligentsia discovered intricate figures and formations in the dances (complex geometrical and circular patterns often derived from the embroidery on their clothing) lent themselves easily to stage adaption. Ukrainian folk dances, unlike those of other peoples, were not affected strongly by court dances and therefore they preserved their freshness and originality for a longer period of time. The beauty and originality of the Ukrainian dance on stage had even more emphasis with colorful aesthetic costumes which were originally for spiritual protection, rank, superstition, religion, climate and utilitarism.

At the same time, precautions must be taken not to freeze-frame Ukrainian culture and worship certain sections of history, for Ukrainian culture is always growing, always dynamic, and everchanging, to follow people's needs, desires and activities. Ukrainian-Canadian choreographers must take the jagged but sparkling edge of traditional, ritual and autiquated folk dance forms (with their spontaneity and realism because of their functionalism) and represent it on stage by polishing off the jutting teeth to a sharp edge and to a brilliant shine, to create a dynamic fine art.

Unfortunately, Soviet dance ensembles today have robbed this spontaneity from Ukrainian theatrical dancing. Soviet choreographers, in obeissance to the dictates of the Communist regime, have been knowingly distorting the original and also present-day folk forms and national characteristics of Ukrainian folk dances through excessive stylization, acrobatics, pantomime, and introduction of foreign elements borrowed from the devices of other nationalities of the Soviet Union. In so doing, they have been internationally accelerating the process of alienation of the Ukrainian folk dances from their original pure form and national artistic and historical truth.

Fortunately, in the Western world, we can still continue to research old dance forms, symbolisms, development and technique evolving from costume, footwear, design, technology, historical and cultural life. In this way, the 200th Anniversary of Ontario is a joyous reminder to always preserve and propogate the eternal free spirit not only of Ukrainians, but of all cultures, through the medium of dance. For, "dance is life at its most glorious moment" (*Kenneth Grooms*)

Danovia Stechishin, B.F.A.
From Ukrainian Heritage Day Program
Ontario Place. August 12, 1984

Danovia Stechishin completed a Bachelor of Fine Arts, majoring in dance, from York University in Toronto. She is presently working on a Masters degree in Business Administration, majoring in Arts Administration, also at York University. Danovia is artistic director of the Yavir School of Dance and the Yavir Performing Ensemble in Toronto, and has just returned from Ukraine where she studied Ukrainian dance for six weeks. Danovia is the daughter of Dr. Myron and Emily Stechishin of Edmonton, Alberta.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

50-ЛІТТЯ П-ва І. і О. ДОЛИНЧУКІВ

Діти панства Івана і Ольги Долинчуків, Галя, д-р Ігор майба у Вінніпезі та син Роман з дружиною Лорейн із Ґвелфу, Онт. запросили декілька близьких приятелів родичів Долинчуків, щоб вшанувати їх день з нагоди 50-ліття їхнього подружжя.

На подвір'ї у д-ра Майби зібралося поважне число приятелів і родини. Погода була прекрасна. Комарів позбулися. Під деревами в холоді, була подана перекуска, а відтак і вечеря. Д-р Майба попросив хор катедри Пресв. Тройці, в якому пані Ольга Долинчук співає вже понад 30 років, до відспівання „Отче наш". Потім о. д-р Ф. Керніцький переповів життя „молодят" і привітав їх від себе, а від Блаженнішого Митрополита Андрея вручив Грамоту підкреслюючи їх вклад в українську громаду. Голова громади п. Павло Дідковський також сказав кілька слів від громади.

Ювілянт Іван Долинчук народився в жовтні 1910 року в Толстой в родині українських поселенців у Манітобі. Там виростав, ходив до школи, а скінчивши, у юнацькім віці працював у крамниці свого батька. В 1934 році одружився з панною Ольгою Попіль. Маючи досвід у торговельнім підприємстві, подружжя Долинчуків відкрили свою крамницю у Вайтмавт, Ман. По 8-ми роках переїхали в містечко Риджвил і там відкрили крамницю залізних товарів. В 1950 році родина Долинчуків переїхала до Вінніпеґу і тут продовжує своє торговельне підприємство.

Подружжя Долинчуків виховали д в о є дітей: Галину, одружена за д-ром Ігорем Майбою і сина Романа, який живе з родиною в Ґвелф, Онтаріо. Обидвоє діти музикальні. Вінніпезькі часописи часто відмічували їх гру на скрипці під час фестивалів, а тепер внук Івась Майба у грі на скрипці забирає всі перші нагороди в згаданих музичних шкільних фестивалях. Дочка Галя цікавиться політикою і знана в шкільних колах, була вибрана до шкільної ради.

По приїзді до Вінніпеґу п-во Долинчуки включились в громадське життя: стали членами Українського Народного Дому, членами Катедри Пресв. Тройці. Є вони членами Видавничої Спілки „Тризуб", членами Клюбу Українських Професіоналістів і підприємців, Коле'її Св. Андрея п. Долинчук є життєвим членом у Масонік Бівер Лодж, Ротарі Клюбі та обидвоє є членами Українського Музею Канади в Саскатуні.

Ювілятка, пані Ольга Долинчук народилася в Толстой. Походить із свідомої високопатріотичної української родини Попілів, по професії учителька. По закінченні учительського семінаря, навчала в школах Вайта і Толстой. Громадською працею почалась цікавитись ще перед одруженням. В 1928 році, першого року свого учителювання в Толстой, при допомозі добр. М. Грицини зорганізувала перше жіноче товариство, яке в 1934 році вступило до Союзу Українок Канади як відділ ім. Кн. Ольги. Особливе замилування у пані Долинчук це музика, спів, кожної неділі вона в церковному хорі (звідси й музикальність в обидвох дітей).

Переїхавши до Вінніпеґу, пані Долинчук включилась в членство відділу ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці, займала там різні позиції в заряді місцевого відділу, відтак у Провінційній Екзекутиві Союзу Українок в Манітобі і Централі Союзу була касиркою. Останньо була відзначена у відділі між сеніорками Союзу за поверх 50-літню працю і приналежність до Союзу Українок Канади.

Панство Долинчуки обидвоє були відзначені минулого року і одержали грамоти як члени піонери Українського Народного Дому у Вінніпезі. Тепер вони обидвоє втішаються своїми дітьми з їх родинами, а зокрема своїми п'ятьма внуками.

Приятелі п-ва Долинчуків з нагоди їх золотого Ювілею бажають їм щастя, здоров'я і многих щасливих літ.

Приятель

50-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ В. і М. ТИРНОВЕЦЬКИХ
Принц Джордж, Б. К.

Дівчата в українських одягах Джері Дейвис і Діяна Бігун вітають ювілятів хлібом-сіллю. Зліва направо дружка пані А. Раменюк, ювіляти Марія і Василь Тирновецькі і п. І. Раменюк дружба.

У суботу, 21 липня цього року п-во Василь і Марія Тирновецькі святкували 50-літній ювілей свого подружнього життя. На цей гарний вечір родина і приятелі прибули у великому числі, щоб разом відсвяткувати цей золотий ювілей та віддати шану для п-ва Тирновецьких.

Ювілейне прийняття відбулося в залі Грецької Церкви на 5 Табор Бульвард Почалося смачною вечерею, потім слідувала програма, а тоді всі гості забавлялися і танцювали до пізньої ночі.

При вході до залі, дві знайомі — Джиррі Дейвис і Діянна Бігун — одягнені в українські строї привітали ювілятів традиційним звичаєм хлібом і сіллю, словом привіту та побажанням.

По вечері відбулася коротка програма. Господинею була дочка Левентина. Вона в імені своєї сестри Джін привітала гостей і сказала пару слів про своїх родичів і їхній ювілей. Приємно було бачити, що двоюрідний брат, Іван Романюк з Горлиць, Саск., зі своєю дружиною був присутній на цій оказії. Іван був дружбою 50 років тому, як ювіляти вінчалися. У цей час господиня згадувала також, що ювіляти отримали привіти від представників федерального, провінційного і міського урядів і від Блаженнішого Митрополита Андрея з Вінніпеґу.

На закінчення цієї частини програми, говорив сам ювілят. В імені дружини він висловив щиру подяку всім гостям, що прибули на цей вечір і звеселили їхній ювілей своєю присутністю.

Потім ювілятів і їхніх гостей розважали танцюристи з Українського Культурного Товариства „Ялинка". Вони дали прекрасний виступ, чим й насолоджувалися всі присутні.

На другий день, в неділю, Василь і Марія мали прийняття у своєму домі. Велике число приятелів і далі продовжували ювілейну забаву на подвір'ї, коло хати. Погода була гарна, їсти було багато і веселости було для всіх присутніх.

Василь і Марія (з роду Славська) одружилися в Шіго, Саск., 28-го жовтня 1934 року. Вони замешкали на фармі в околиці Шіго-Тафнел. В 1942 році перебралися до Ґавдей, Саск, а в 1946 році до Прері Ривер, Саск., де прожили сім років. У 1953 році прибули до Принц Джордж, Б. К., де й дотепер проживають.

Панство Тирновецькі беруть активну участь в українському громадському та церковному житті. Вони є одними із основоположників громади Св. Михаїла в Принц Джордж. Багато часу і праці вони вклали для церкви, відколи громада почала існувати у 1970 році.

У подружжі Тирновецьких є дві дочки — Левентина, заміжня за Доном Адамсом, вони мають двох синів Расселя і Кена, друга дочка Джін, заміжня за Лойдом Ассельманом і мають одного сина Била.

Бажаємо ювілятам Божого благословення, кріпкого здоров'я, найкращого та щасливого життя. На многії літа!

С. А.

Виправляємо неправильний підпис — світлина була поміщена в числі 10 на стор. 11.

Членки Філії Музею і Провінційної Екзекутиви на вечері з пані Петровською. Сидять зліва направо: Іванна Дженіс, Іванна Петровська і А. Сенів.

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ
ТУ ГИЛС, АЛЬБЕРТА

Відділ ім. Лесі Українки влаштовує свій весняний чай і випродаж печива кожного року в день Вознесення Христового. Так і цього року, дня 31 травня в четвер відбувся чай з виставкою українського народного мистецтва в церковній залі.

Комітет мистецтва, до якого входили: Марта Павлюк, Марія Бук, Софія Дмитрук і Марія Ґрекул поклав багато праці.

З одного боку залі були розложені вишивки, а на столі розложена виставка образів, яка прикрашувала залю. На другій стороні залі стіл був заложений багатим печивом, що його знесли членки відділу. При дверях гостей вітали голова Елсі Рибак, Катерина Мандрусяк і Ольга Качмар. Прибуло велике число гостей, членок з таких відділів як Вегревил, Мирнам, Бросов, Смокі Лейк і Ту Гилс, які засідали за приготовлені удекоровані квіткою столики.

Чай відкрила голова відділу Елсі Рибак, пояснивши його значення, яке увійшло в традицію. Отець Зубрицький провів молитву, членки наливали чай і подавали перекуску. Гості дуже скоро розкупили печиво, яким займались Павліна Мулька, Анна Іфтодій, Нелі Никіфорук, Анна Мельничук і Настуня Російчук. Відбулась розігравка речей. Щасливі білети — перша нагорода за ляльку в народному одягу — дісталась Джін Лакусті — подарувала Вайлет Буджак, другу нагороду — тацу — виграла Шана Храпко, подарувала Марія Онещук, третю нагороду — рушник — одержала Джін Мезов, а подарувала Софія Дмитрук.

Софія Дмитрук

ДІЯЛЬНІСТЬ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Відділ в Гамільтоні 1982-1983 р.р.

Загальні річні збори Комітету Українок Канади відбулися 12 квітня 1983 року в приміщенні С.У.М.

Відділ КУК (жіночий) дружньо співпрацює з чоловічим відділом КУК.

У склад КУК (жіночий) входять 4 організації: ОЖВЛУ, С.У.К., О.У.К. і ЛУКЖК. При жіночому КУК організований хор „Дніпро". Хоч хор „Дніпро" потребує багато грошей, але сьогодні він славиться своїми виступами. КУК сам старається здобути ті гроші, щоб не обтяжувати організації. Тому вряджено декілька випродажів на комерційних місцях, де продаємо українські страви і печиво. Велику підтримку маємо від парафії української католицької церкви Св. Духа, яка відпускає залю на проби без жодних винагород. Хор „Дніпро" за рік мав 14 виступів 4 грудня було відзначено 5-літній ювілей існування хору, що було відсвятковано вечерком з вином і сиром в присутности запрошених гостей і представників організацій. Заходом КУК відзначено 40-річчя УПА, де хор „Дніпро" брав участь у мистецькій частині. Відділ поробив заходи, щоб хор „Дніпро" виступав під час „Дня української спадщини" на „Онтаріо плейс". Кожного року хор бере участь у святкуванніщ Т. Шевченка. 14 грудня була передріздв'яна вечеря хор „Дніпро" і КУК. 22 січня КУК (жіночий відділ) брав участь у вивішенні українського прапору у міській управі в день відзначення Української Самостійности і державности. Хор „Дніпро" брав участь у листопадовій частині. 13 лютого відбулась академія на пошану Героїнь. Брав участь хор „Дніпро" і молодечі організації. Голова пані А. Стецькович брала участь в нарадах Онтерійської Ради КУК і давала звіт з діяльности відділу. Брала участь і репрезентувала відділ між своїми і чужими організаціями. З нагоди відзначення „Дня Канади" протягом 3-ох днів відбувався інтернаціональний фестиваль в якім КУК (жіночий відділ) брав участь з мистецькою виставкою і продажем українських страв і печива. Знову відділ відновив курс вибійки на полотні протягом 3-ох днів. Проводила курсами А. Кіт (Союз Українок Канади). Вибили 23 блюзки для хору „Дніпро" де проводила пані А. Стецькович при помочі делегаток і хористок.

КУК є членом „Фолк Артс Герітедж Кавнсил". Д-р Г. Семенюк репрезентує наш відділ в комітеті багатокультурности, як також входить до Суспільної опіки, відділ в Гамільтоні. Відділ має виставкову шафу, яка є в приміщенні міської управи. Під час річних свят насвітлюємо наші традиції і звичаї. Ця виставка притягає глядачів і приносить славу для української спільноти.

17, 18 і 19 жовтня українські і жидівські професори мали переговори у Мек Местер університеті, де КУК (жіночий відділ) почерез три дні відділ мав виставку різних документів з приводу голоду, що був в Україні 1932-33 р.р. хор „Дніпро" брав участь в жалібній академії.

Відділ провадить архів газетних вирізок і світлин. Відділ влаштовує перекуски на всяких імпрезах, де є потреба. Відділ пожертвував на харитативно-суспільні цілі: СКВУ — 50.00 дол., Бібліотека ім. С. Петлюри в Парижі — 25.00 дол., на покриття пам'ятника в Аргентині для покійного священика Української Православної Церкви — 25.00 дол. і на жіночу пресу — 40.00 долярів.

Склад управи на 1983 рік. — Анна Стецькович (ОУК) — голова, Стефанія Фесяк (ОЖЛВУ) — заст. голови, Галина Криштанович (Союз Українок Канади) — рекордова секретарка, д-р Г. Семенюк (Союз Українок Канади) — англомовна секретарка, Олександра Пиш (О.У.К. — культурно-освітня референтка і зв'язкова до хору, Анна Садівська (ЛУКЖК), Марія Лещук (С.У.К.) і Марія Завадська (ОЖЛВУ) — членки, Галина Кучабська — телефоністка, д-р Галина Семенюк (С.У.К.) — Суспільна опіка, Люба Кривокулька (ЛУКЖК), Анна Стецькович (ОУКЩ і Стефанія Фесяк (ОЖЛВУ) — Мистецька рада, д-р Г. Семенюк (С.У.К.), Марія Яцьків (ОУК), Л. Кривокульська (ЛУКЖ) — Контрольна комісія і Г. Криштанович — рекордова секретарка.

ГОЛОВА СОЮЗУ УКРАЇНОК У СУРРЕЙ, Б. К.

Як відбувалась Конференція Національної Жіночої Ради у Ванкувері, пані Анна Холод — голова С.У.К. була присутньою на конференції. В час її короткого перебування у Ванкувері вона відвідала кілька відлів у Британській Колюмбії, 16-го травня вона відвідала відділ ім. О. Кобилянської в Суррей, де я з нею зустрілася.

Ця зустріч для мене була радісною і милою, бо ж я була довгі роки жителькою Саскатуну, де ми дуже часто зустрічалися. Ця зустріч для мене була особливою.

Незважаючи тут на віддалі, до Суррей прибули членкині з Ванкувера, Бурнабі, Вайт Рок та Дельти.

Збори відбувалися в залі Української Православної Церкви. Знову недивлячись на віддаль, бо це м.

Ванкувер, на збори прибула поважна кількість членкинь С.У.К., також були присутні члени ТУС.

На столі приготовленим для гостей стояв букет квітів — чудової магнолії. За стіл засіли пані: Анна Холод — голова С.У.К., Олена Дзюбенко — голова Провінційної Екзекутиви Британської Колюмбії, Анна Собол — голова відділу ім. О. Кобилянської у Суррей, заступниця голови Марта Лебедович, секретарка Василина Бонар, з Бурнабі Павліна Франзуга, Павліна Чернівчан, та з Вайт Рок Одарка Самуїл.

Пані Лебедович відкрила збори, провели молитву, попросила пані Дзюбенко представила пані Холод. Пані Холод коротко зупинилась з Нарад Конференції Н.Р. Друге питання стосувалося С.У.К. Особливо заохочувати жінок вступати в члени С.У.К. та молодь до С.У.М.К.

Більше уваги було приділено до приготування святкувань 1000-ліття Хрещення України в св. Православну Віру. Над вище згаданими темами були питання та дискусії. Пані Собол подякувала членкам за присутність та активну участь у дискусіях.

Переважна кількість присутніх на зборах —— це виходці з провінції Саскачевану. Вони радо вітали пані Холод, висловлювали вдячність і задоволення, що голова Централі походить з їхньої бувшої провінції тепер з Саскатуну. На кінець ще проспівали досить українських пісень. Розпрощались з головою Централі С.У.К., бажали кріпкого здоров'я та успішно виконати завдання намічені Централею С.У.К.

Т. Грабар

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ВИНДЗОР, ОНТ.

В місяці лютому, наш відділ відбув свої ширші сходини для вшанування своєї патронки, Лесі Українки. Свято відкрила голова відділу Оля Друль і попросила о. Павла Шадурського провести молитву. Стефанія Заборонюк, культурно-освітня референтка, артистично, продеклямувала декілька віршів Лесі Українки. Дальше при чаї і обговоренні біжучої праці відділу, закінчено ті святочні сходини.

Дня 15-го квітня, цього року, відділ улаштував Весняний Чай, на який були запрошені інші жіночі організації в Виндзорі. В час тієї імпрези, були відзначені, за 25-літнє членство в Союзі, слідуючі членки: Софія Бойко, Галина Паленчук, Анна Чопяк, Марія Антонюк і Джені Месенюк. Їх представила присутнім перша заступниця голови Марія Михальчук. Було також висвітлено фільму „Найсильніший. ч о л о в і к" Пізніше запрошено гостей оглянути музей, який є дуже багато оборудований різними експонатами і гарно доглянений. Всі присутні в цікавій розмові, вгощалися чаєм і солодким. Та імпреза відбулася в чудовій товариській атмосфері і на високому рівні.

Відділ С.У.К. у Великий піст організував курс писання писанок, який тривав 5 неділь. Інструкторками були Ніна Косик і Домка Стратійчук. Відновлено також танцювальну групу інструкторкою, якою є Анна Яворська. Вона за короткий час потрапила приготовити танці до нашої Карузелі, де наша сумківська молодь прекрасно попписалася.

Через своїх представниць, відділ бере активну участь у праці місцевої Жіночої Ради, в комітеті багатокультурности і в КУК. Відділ брав активну участь в перепровадженні Карузелі. Допомагав також Рідній Школі, постачаючи для дітей молоко і тісточка.

Не можна поминути важливої праці жінок відділу для соборної парафії. Ті всі, що дійсно люблять Бога і свою рідну Церкву, працюють.

За дуже короткий час, бо заледви 5 місяців, нововибрана управа відділу С.У.К. передала управі собору 10,000 долярів.

Добр. Марія Шадурська

Виндзор. Сумківки пишуть писанки. Інструкторки — Ніна Косик і Домка Стратійчук.

Зліва направо: Софія Бейко, Галина Паленчук, голова відділу, Аля Друль, Анна Чопяк, Марія Антонюк, Джені Месенюк.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА

ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ПРИ СОБОРІ СВ. ІВАНА

Річні збори відділу Союзу Українок Канади при Катедральному Соборі Св. Івана відбулися в неділю, 4-го грудня 1983 р. Присутніх членок було 80. Збори перепроваджувала голова, Філія Кругляк, а секретарювала добр. Ю. Лучак. Настоятель громади, митроф. прот. Д. Лучак провів молитву, опісля відспівано гимн Союзу: „За нами, сестри". Хвилиною мовчанки вшановано пам'ять покійних членок: Параскеву Довганюк, Теефілю Леськів, Анну Комгир, Маріянну Луцак, Єву Винничук та Катерину Міськів. Отець Лучак привітав присутніх членок та дав признання за цілорічну віддану працю відділу в користь церковної громади та молоді. Голова представила нових членок відділу: Юлію Блажук, Орисю Цьону, Параню Гавриляк та Анну Керильчук.

Після прочитання й одобрення минулорічного протокола, приступлено до звітів заряду.

ЗВІТИ: Філія Кругляк, голова, подякувала зарядові та комітетам за співпрацю бо як старші так і молодші членки працюють гармонійно. Відділ опікується молодю в українській школі та в СУМК-у. Відділ успішно закінчив рік своєї праці та що фінанси знаходяться в доброму стані. Голова побажали добрих успіхів новій управі.

Джеральдіна Наконечна — заступниця — керувала трьома зборами відділу та заступала голову на різних засіданнях та підприємствах.

Василина Леськів, заступниця, відповідала за всі похоронні й поминальні обідв, яких було 28.

Докія Корпан — За рік відбулось 8 весільнвх прийнять, 9 бенкетів, 2 подружніх ювілеїв, 6 парафіяльних обідів, 3 соціяльні забави з вечерею. Разом 54.

Параня Калат — Доставляла різні харчі до авдиторії на різні підприємства, допомагала там де було потрібно в лічницях та по домах відвідувала хворих.

Добр. Юстина Лучак, секретарка, зарекордувала 9 місячних зборів, 10 сходин екзекутиви і річні збори.

Марія Лазарук, кореспонд. секр., читала обіжники, листи, картки, тощо — на зборах відділу. Написала ряд листів, дописів до „Променя".

Наталія Базюк, заст. секр., доглядала записок присутності членок на місячник зборах. Чотири членки були на всіх зборах — Василина Леськів, Докія Корпан, Єлена Євчук і добр. Ю. Лучак.

Катерина Гарасим, касирка: прибутки за 1983 р. — $88,541.17, видатки за 1983 Зрік — $81,884.50, з 1982 року в касі залишилось — $47,561.40, в касі осталось $54,218.07.

Зроблено такі головні пожертви в цьому році: на Катедру Св. Івана —

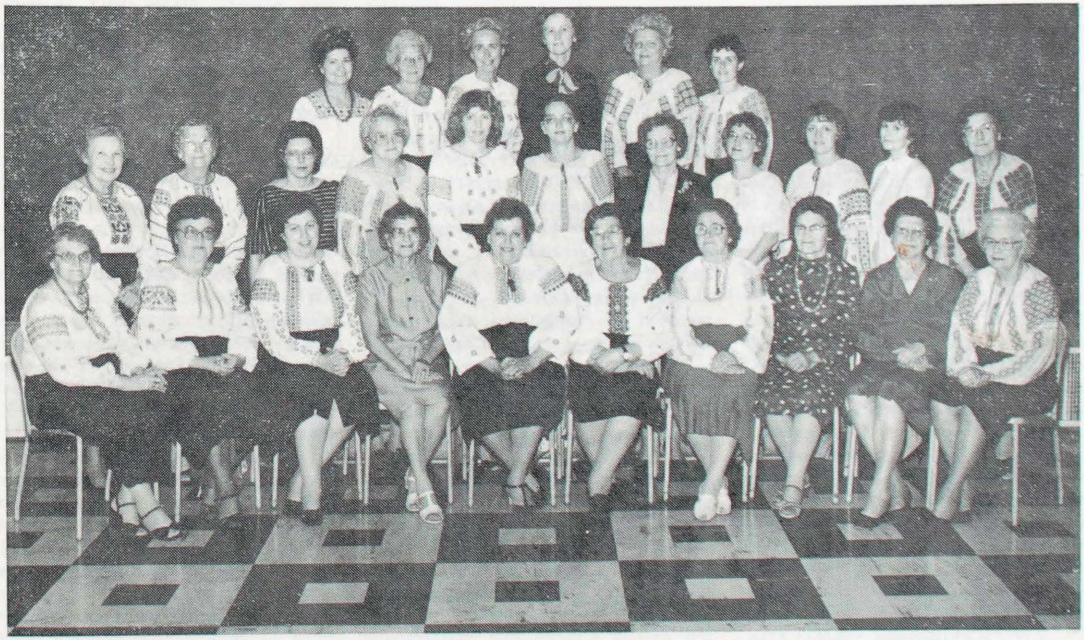

Члени заряду на рік 1982-83 зліва направо: перший ряд — Марія Лазарук, добродійка Ю. Лучак, Джеральдін Наконечна, Розалія Фарина, Філія Кругляк (голова), Василина Леськів, Докія Корпан, Параня Калет, Катерина Гарасим, Наталія Базюк.

Другий ряд: Галя Грекул, Софія Гриник, Єлена Євчук, Надія Боднар, Галина Єринюк, Єлена Шарабун, Анна Особа, Доня Ковалишин, Маріянна Маковська, добродійка М. Лакуста, Емма Верхомин.

Третій ряд: Катерина Гавриш, Леся Івасюк, Наталка Фарина, Фіона Пелех, Наталка Мельничук, Леона Фарина-Бриджес.

$35,000.00, Музейну Фундацію С.У.К. — $2,000.00, С.У.М.К. — $2,250.00, Фонд Св. Володимира — $1,000.00, Колегію Св. Андрея — $1,000.00, СУС Фундацію — $1,000.00, Громаді Св. Антонія — $1,000.00, на потреби Гельсінської групи — $1,232.23, на потреби садочка — $1,000.00, для студентів на літні курси $1,030.00, „Український Голос" — $500.00.

При відділі працюють 25 комітетів із звітів бачимо велику активність та поважну проробленну працю за останній рік.

ЗВІТИ КОМІТЕТІВ:

Леона Фарина-Бриджес, голова членства, а членки цього комітету є: Ширел Мойсей, Христя Звоздецька. Комітет влаштував членський чай і членський вечірок в готелі „Шато Лийй". На протязі року комітет збирав членські вкладки, робив список-адресар членок.

Леся Івасюк, Голова Ювілейного Комітету, а членами цього комітету є Емілія Репка, Оля Ганочко, Марія Прокопів, Катерина Гавриш, Ф. Кругляк. Відзначено 57-му річницю відділу, що відбулась 28-го серпня 1983 р. По закінченні Служби Божої, о. Лучак відправив панахиду за померших членок відділу. Вечером в Катедральній Авдиторії вшановано Миросю Дікур, Павліну Лукіянчук, Марію Плавюк і Катерину Єринюк.

Делегати на з'їзд С.У.С. дали звіти. Привіти висловили — крайова голова С.У.К., Анна Холод, провінційна голова Йоанна Дженис та інші церковні достойники. Соціяльний комітет подав перекуску.

Анна Особа, архіви. Зарекордувала точну листу усіх відбутих підприємств у відділі за останній рік.

Єлена Євчук, голова добродійного комітету, подала що впродовж року комітет працював щиро і сумлінно щоб допомогти хворим у лічницях, по домах для старших та по приватних домах. Відвідували старших віком громадян та пацієнтів по різних лічницях Едмонтону з подаванням їм свіжих овочів, освячених кошиків в часі Різдва та Великодня. Потрібно згадати, що для Великодніх кошиків напекли бабки члени Молодшого Відділу СУМК при Катедрі Св. Івана. Приготовили чай для старших громадян в Домі Св. Івана, Домі д-р Меґуґен і в домі Св. Михаїла. Зарядили автобус для мешканців дому Св. Івана на Різдвяний концерт. Привітали трьох членок з нагоди дня народжень окремим вечерком, а саме для В. Шандро, Р. Скакун і А. Криса. Вислано пожертву в сумі $1,000.00 для потребуючих міста Едмонтну.

Галя Ґрекул, голова Церковного Комітету. Членки цього комітету: О. Грушка, Р. Ґовда, Т. Лазарович, Б. Масло, М. Мельничук, М. Прокопів. Комітет відповідав за прикрасу катедри на протязі року. Приготовили Божий гріб на Великодню П'ятницю. Вислали цвіти Катедральним парохам і Владиці Борисові і доглядали потреби резиденції Архиєпископа. На цю ціль заряджували чай з іншими відділами С.У.К. міста Едмонтону, у Вербну Неділю зібрано $1,078.11 на прикрасу катедри.

Доня Ковалишин, Голова Комітету Садочка. Учительки — Орися Цьона, Маріянна Маковська й Оксана Енселен. Читали казки, співали, виконували мистецькі праці, при співі, танцях та забаві. Діти садочка виступали в часі концерту Св. Миколая, свята українського дня, та брали активну участь у освяченні пасочок. Силами садочка влаштовано було кінцевий річний концерт. Виступали на телевізійній програмі.

Добр. Ю. Лучак, Голова Батьківського Комітету, Української школи, Школи українських танців та співу. Усі кляси відбувались за програмою раз на тиждень між 6 - 9 год. вечора. Розпочато курси вищої школи, „Юкрейніен 10". Усіх учнів разом 97. Крім науки, діти виступали в двох концертах(Св. Миколая і в концерті на закриття шкільного року. Учні школи українських танців виступали в Провінційному музею, на Українськими фестивалі у Веґревіль та на інших імпрезах, де були запрошені. У минулому році школа значно зросла і була успішна.

Джеральдіна Наконечна, Голова Комітету Молодшого Відділу СУМК. В програмі звернули увагу на родинне життя. Релігійні науки провадив капелян, о. Д. Лучак. Учні також учились про українських письменників. Пані Надія Боднар навчала дівчат вишивати, пані Ф. Кругляк навчала малярство „Екрілик пейнтінґ". Пані Наконечна навчала „Копер тулінґ" та писання писанок. Христя Чарнецька навчала про виріб ляльок з тіста. Д-р Іван Прокоп навчав красномовства, а добр. Лучак, спів. Діти брали участь у трьох концертах. Пекли паски і бабки, які членки добродійного товариства розносили для старших і хворих громадян. Разом дітей було 20.

Добр. Маруся Лакуста, Голова Комітету Старшого Відділу СУМК. Сумківці брали участь у з'їздах і зустрічах, відбули спортові змагання, слухали лекцій на різні теми. Почистили павуки та свічники в церкві та більшість членів цього відділу співає в Сумківському хорі. Сходини відбувалися кожної п'ятниці. Голова Відділу, Іванка Хижан. Капелян відділу, о. В. Лакуста.

Катерина Гавриш, голова Соціяльного комітету. Комітет відповідав за 5 чайних прийнять підчас року — Членський, Провінційний, Ювілейний, та Чай в честь Владики і з нагоди Свята Книжки і „Променя".

Фіона Пелех, голова Культурно-освітнього комітету. Цей комітет відповідав за поучаючі доповіді і програму опісля місячних зборів і підчас року.

Наталка Мельничук — „Промінь". Писала листи і висилала передплати. Разом з освітньо-культурним комітетом приготовили програму підчас чаю на користь „Променя". Прихід $100.00 вислано до „Променя". Історичного Музею Української Книгарні в Форт Едмонтон Парку. Виставляли книжки підчас чаїв та інших підприємств.

Анастазія Сенів, мистецтво. Заряджено два курси української вишивки в 1983 р. Інструкторка — А. Ємська.

Марія Прокопів, школа гри на бандурі. П'ятнадцять курсантів побирало курси гри на бандурі. Інструкторка — Христя Чернецька.

Галина Єринюк, голова комітету Осіннього балю. Відбувся дуже успішний осінній баль з тематикою „Осінь в Карпатах", на якому було поверх 275 учасників. Господарем був п. Богдан Єринюк. Члени комітету — М. Маковська, Д. Ковалишин, Ф. Кругляк, Є. Шарабун, О. Цьона, О. Лучак, Г. Смирнів і В. Юсипчук.

Емма Верхомин, бібліотека — доглядала визичення книжок і журналів. Пані В. Лазарук постарала до бібліотеки 12 скринь, інших книжок з міської бібліотеки. Цю колекцію книжок передано до бібліотеки Дому для старших „Дніпро".

Марія Косташ, Місцева Жіноча Рада — як кореспонденційна секретарка Ради, була присутня на всіх зборах. Підчас року було багато цікавих точок представлено до дискусії, напр.: Побиття дітей, опущення деяких автобусів, відкриття крамниць неділями, тощо. Цього літа місцева рада відсвяткувала 75-літній ю-

вілей. Членки С.У.К. що очолювали Ради були: Катерина Міськів, Мирося Дікур, Ольга Мельничук і Фрозина Романчук.

Розалія Фарина — членка до КУК — занимала пост кореспонденційної секретарки, брала участь в Конгресі КУК у Вінніпезі і очолювала комітет українських жіночих організацій, що зайнялись в розпродажі квитків на „Голодний обід", що відбувся в часі відкриття пам'ятника з нагоди 50-тої річниці Великого Голоду в Україні.

Розалія Фарина — Комітет Української Книгарні Форт Едмонтон Парку. Служила як одна з директорів в комітеті, помагала збирати пожертви, плянувала різні імпрези і доглядала прийнять з перекускою. Будинок закінчено і відбулось офіційне відкриття і посвячення будинку 12-го червня ц. р. З переданням ключа до Форт Едмонтон Фундації на збереження Української спадщини в парку, рішено комітет розв'язати і вибрано дорадчий комітет при КУК.

Софія Гриник — голова комітету почесних членкинь. — В 1983 році відійшли у вічність 5 членок: Філія Леськів, Параскева Довганюк, Маріянна Луцак, Катерина Міськів і Єва Винничук. Комітет доглядав роздачу свічок підчас панахид і похоронних відправ.

Протокол архіву — Іванна Дженис. Доглядає упорядкування перекладів протоколів до машинописання.

Заряд відділу С.У.К. при Катедрі Св. Івана, Едмонтон — 1984 рік:

голова відділу — Джерелдін Наконечна, уступаюча голова — Філя Кругляк, 1-ша заст. голови — Віра Понич, 2-га заст. голови — Василина Леськів, 3-тя заст. голови — Докія Корпан, 4-та заст. голови — Параня Калат, рекордова секретарка — добр. Ю. Лучак, кореспонденційний секр. — Марія Лазарук, заст. секретарок — Наталія Базюк, касирка — Катерина Гарасим, каст. касирки — Єлена Шарабун. Кінтрольна комісія: Анна Пронюк, Наталка Фарина, Надія Николин.

Голови комітетів: ювілейний — Софія Василишин, архіви — Луїза Феняк, добродійний — Єлена Євчук, церковний — Галя Ґрекул, Рідна школа — добр. Ю. Лучак, танковий — добр. Ю. Лучак, садочків — Леона Фарина Бриджес, молодший СУМК — Джерелдін Наконечна, старший СУМК — добр. М. Лакуста, соціяльний — Катерина Гавриш, членський — Шерол Мойсей, культурно-освітний — Галина Смирна, „Промінь" — Наталка Мельничук, бібліотека — Емма Верхомин, Музейна Фундація — Анастасія Сенів, Локал Кавнсил — Марія Косташ, Почесних членок — Софія Гриник, Катерина Кругляк, маєтковий — Катерина Кругляк, осінній баль — Галина Єринюк, Ювілейна книжка — Софія Гриник, протокол для архіву — Іванна Дженис, мистецтво — Анастасія Сенів, школа бандури — Марія Прокопів, харитативний — Надія Боднар, Дитячі ясла — Леона Фарина Бриджес, представниця до КУК — Розалія Фарина, міжнародні справи — Оля Райчиба.

Телефонічний комітет: Богдана Масло, К. Гавриш, Н. Боднар, С. Ортинська, О. Козуб, Л. Самсонюк, Ф. Гавелечко, З. Сорокан, А. Токарик, В. Мельник.

Збори закрито молитвою, що провів о. В. Лакуста. По закінченню зборів, управа катедральної громади на чолі з п. Віктором Наконечним, гостили всіх присутніх смачною вечерею, яку приготовили члени управи з головним кухарем п. Ярославом Чучманом.

Добр. Юстина Лучак,
рекордова секретарка

ПРИНЦ АЛЬБЕРТ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися 13 листопада 1983 року в церковній залі. Збори відкрила голова Орися Калиновська. Привітавши присутніх членок. Молитву перед зборами проказала добр. Рибалка і хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Предсідниця зборів була добр. Рибалка ,секр. Зеня Крековець. Звіт з цілорічної праці здавали членки заряду.

Голова О. Калиновська здаючи звіт склала також сердечну подяку членкам за їх співпрацю. У відділі є 65 членок. Впродовж 1983 року відбулося 8 місячних зборів, троє засідань заряду та одні річні збори.

Діяльність: Влаштовано свято Св. Миколая для дітей концертом. Членки приготовили Святу Йорданську Вечерю, дві вечері — осінню і весняну з забавою. Мали випродаж великоднього печива і писанок, ягодовий чай у червні, випродаж вишивок, День Матері та храмове свято. Членки ходили колядувати з членами церковної громади Приготовили і видали дві різдвяних вечері для інших організацій, дві весільних вечері і ювілейну вечерю у 50-ліття наших членів. Під час 100-ліття міста Принц Альберт мали випродаж українських страв і так само в багатокультурних вечорах. Членки приготовляють перекуски для старших мешканців в їх мешкальних домах, вітають їх з днем уродин. Членки допомагають у Червоному Хресті в день дарування крови, вишили ковдру та речі на продаж. Добродійний комітет відвідує хворих, а під час Різдва і Великодня дарують овочі і писанки.

Відділ взяв участь у З'їзді в Саскатуні, вислявши дві делегатки. Жіноче товариство жертвувало на місцеву церкву 250.00 дол., на дім для старших громадян — 600.00 дол., на організаційний фонд Союзу Українок, до Провінційної Екзекутиви та журнал „Промінь". Членки опікуються Недільною і Українською школами. Приготовили і видали два поминальних і 12 похоронних обідів.

Заряд відділу на 1984 рік: О. Калиновська — голова, З. Калин і А. Марусяк — заст. голови, З. Крековець — рек. секр., Е. Палідвор — заст секр., Т. Сопатик — касирка, Г. Орлеська — кореспонденційний секр. Референтки: сестриць — М. Савчук, телефонів — Н. Грицюк, багатокультурности — Г. Сопатик, народнього мистецтва — О. Гавриш, Українська школа — З. Калин, журнал „Промінь" — Є. Палідвор. Господині: Г Орлеська, О. Лаб'юк, О. Чамбол, О. Гавриш. Червоний Хрест — З. Крековець. Освітній комітет — добр. О. Рибалка. Представниця до лікарні — М. Гринюк. Контрольна комісія — З. Бальон, М. Гринюк, М. Іщишин.

Фінансовий звіт: приходи в 1983 році — 12,955.66 дол., розходи — 13,757.34 дол , в касі — 4,180.07 дол.

Зоня Крековець, секр.

СЕНДІ ЛЕЙК, МАН.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори відділу відбулися в неділю 11 грудня 1983 року в Народному Домі. Збори відкрила молитвою Докія Дисватник. Вшановано пам'ять покійних членок хвилинною мовчанкою. Предсідницею зборів була Анастасія Лукіянчук, а секретаркою Галина Малик. Після прочитання протоколу з минулих річних зборів, приступлено до звітів урядниць відділу з цілорічної праці.

Впродовж року відбулося 6 місячних зборів. Членки приготовили два обіди ,спільне свячене, храмовий обід, видали чотири перекуски. Відвідували „нирсінґ говм" з малими подарунками у Різвяні свята, одно печиво, рефул і „срібний" час. Для церковної громади дали пожертву в сумі 2,000.00 дол., на музей в Саскатуні — 100.00 дол. і на Народний Дім — 200.00 долярів.

Приходи в 1983 р. були 3,885.20 дол, розходи 3,802.36 дол., в касі лишилося 82,84 дол.

Заряд відділу на 1984 рік: Докія Дисватник — голова, Катерина Колтуцька — заст. голови, Михайліна Соловій — касирка.

Марія Солонишна, Наталка Демчук, Анастасія Лукіянчук — сестриці.

Членки відділу бажають журналові і його редакторці найкращих успіхів.

Михайліна Соловій, касирка

ВІДДІЛ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ
Тандер Бей, Онт.

Річні збори відділу ім. Олени Пчілки, при церкві Св. Володимира, відбулися 29 січня 1984 року в присутности 21 членок, Прот. Павла Зміївського і голови громади, Ілії Яремчука

Голова відділу Марія Присунька відкрила збори привітом, однохвилинною мовчанкою вшаноавно покійних членок. Співом-молитвою Царю Небесний під проводом пароха почалися збори.

До президії вибрано: Орися Яремчук — голова, Зеновія Зміївська — секр. і скрутенірка — Вероніка Середюк.

Голова прочитала порядок програми. Протокол з минулих річних зборів прочитала секретарка — Софія Мендик.

На знимці — перший ряд зліва направо: М. Новицька, А. Домащук, А. Федорків, Н. Ристефанюк, А. Лукіянчук, о. М. Скрумеда, Д. Дисватник, М. Кава, Н. Демчук, Г. Мулявка, Д. Дисватник; 2-ий ряд: А. Сторожук, М. Ґригораш, М. Соловій, К. Колтуцька, М. Матійчук, С. Филипишин, С. Солонична, Н. Єлчук, О. Рошко, О. Левандовська.

Слідували звіти заряду: Обширний звіт з праці відділу подала голова — Марія Присунька. Починаючи від освітніх імпрез, влаштовано концерт в пам'ять патронки відділу „Олени Пчілки і Лесі Українки". В цьому концерті участь брали: членкині, діти Недільної школи і ансамбль бандуристів і співачок нашої молоді. Реферат прочитала — Софія Мендик. Словом прот. Зміївського завжди закінчуються наші імпрези і збірка на наш журнал „Промінь".

Другою подією, було відзначення 25-ліття ювілею священослуження нашого пароха Прот. П. Змівського. Тому ,що наш парох обслуговує дві громади, в нашім місті сформовано ювілейний комітет з членів громад і родини пароха. На це свято запрошено Владику Василія і голову Консисторії митр. прот. д-ра Григорія Удода. Ювілей почався дуже урочисто. Дітвора Недільної школи вітала Владику при вході, голова громад, Ілія Яремчук — від громади Св. Володимира і Петро Михайлишин від громади Пресв Богородиці. Вітали Владику хлібом і сіллю в дверях церкви Св. Володимира. Хор під управою Орисі Яремчук співав Архиєрейську Службу Божу. Перед Богослуженням відбулося посвячення хреста з оздобами, який був наданий парохові нашою Консисторією. Повчаючу проповідь виголосив Владика Василій, а многоліття нашому парохові виголосив о. д-р Г. Удод. Хор грімко заспівав „Многоліття".

По Службі Божій відбулось бенкетове прийняття і мистецькі виступи в авдиторії Читальні Просвіти. Наш церковний хор відспівав пару релігійних пісень, а діти і внуки нашого пароха окремо також заспівали дві пісні. Це перший раз наші громади мали нагоду відзначувати 25-ліття свого пароха

Не проминули ми в загальному — громадських обідів і прийнять, як Йорданська вечеря, Спільне свячене, День Подяки. Закуплено квитки Музею в Саскатуні і вислано 340.00 долярів. На місцеві добродійні цілі дали ми 125.00 долярів. На З'їзд Союзу Українок Канади, що відбувся від 27 червня до 31 липня, вислано голову — Марію Присуньку. На організаційний фонд зложили 100.00 долярів. Членки брали участь в поході голодомору що відбувся в 1932 і 1933 роках на Україні (під патронатом місцевого відділу КУК). Наша секретарка — Софія Мендик, брала участь на Надзвичайному Соборі нашої Церкви, що відбувся у Вінніпезі. Наш відділ брав участь в загально-культурно-освітнім житті нашого міста. Вислали 2 делеґатки до відділу КУК. Голова — Марія Присунька вибрана однією із директорів „Міжнародної Асоціяції" в нашім місті Чистота в Божому храмі під наглядом пані В. Бойко, є нашим обов'язком, як також поминальні прийняття на прохання родин покійних.

Наш відділ начисляє 36 членок. Почався наш новий сезон праці майже з тією самою управою, що й минулого року.

Фінансовий звіт касієрки в такім порядку: Приходи в 1983 році — 24,493.98 дол. Розходи — 23,557.20 дол. Остається на 1984 рік — 836.78 дол.

Заряд на 1984 рік.

Уступивша голова — Варвара Бойко, Марія Присунька — голова, Доркa Мендек — заст. голови, Софія

Мендик — рекордова секр., добр. Анна Зміївська — фін. секр., Ольга Велика — касирка.

Контрольна комісія є, загальногромадська.

Мистецький комітет: голова — Зеновія Зміївська, Соня Проданик, О. Яремчук, Соня Клименко, Марія Сторожук. Референтка журналу „Промінь" — З. Зміївська. Репрезентки до відділу Комітету Українок Канади — Марія Присунька, Софія Мендик. Відвідування хворих: Ольга Велика, Тереса Кулій і Анна Крак. Телефон. комітет: Вероніка Серенюк і Т. Кулій. Кухонний комітет: Варвара Бойко, Дорка Мендик. Сестринство: Варвара Бойко, Д. Мендик, К. Велика і М. Дубек.

Збори закрито співом „Достойно". Слідувало чайне прийняття.

Софія Мендик, секр.

СТОРДЖИС, САСК.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори відділу відбулися 18 грудня 1983 року в залі під церквою в присутності 21 членок. Голова Софія Бурим відкрила збори відспіванням „Царю небесний" і хвилинною мовчанкою вшановано було померших членок. Відтак привітала присутніх членок і зложила подяку за цьогорічну співпрацю і постійну кооперацію.

Предсідницю зборів вибрано Ольгу Михайлюк, а секретаркою — Ґеню Гайдамаку. Предсідниця подякувала за довір'я і перебрала ведення зборів.

Протокол з минулорічних зборів прочитала Ґеня Гайдамака. Фінансовий звіт здала касирка — Юлія Новак.

Діяльність відділу в протязі року: Відбулось 10 місячних зборів, одно засідання. Влаштовано свято „Рік церковної музики і співу". Подали перекуску та 3 похорони і 2 поминальні обіди. Влаштували 2 чайні прийняття, продак великоднього печива, писанок і ручної роботи та осінній базар. Подавали обід на Храмове свято і День Подяки. Наші членки беруть участь у релігійних клясах, котрі відбуваються в нашім Гаєвськім окрузі від 1980 року під проводом о. прот. Є. Стефанюка. Церковних і народних пісень учить нас пані Василина Стиранко.

З великим жалем повідомляємо членство С.У.К., що відійшла від нас на вічний спочинок наша довголітня працівниця і секретарка — Стефанія Іванів. Вічна їй пам'ять!

Наше жіноче товариство завжди дбає про чистоту і красу в церкві і в залі під церквою. Відділ виповнив свій бюджет на 1984 рік. Дали до церковної громади — 1,000.00 долярів. Менші пожертви були на такі цілі: „Промінь", Колеґія Св. Андрея, Інститут Петра Могили, Організаційний фонд Телемірикал та продавали тікети на музей.

На 1984 рік вписалося 34 членок. Маємо 2-ох молодих нововписаних — Наталка Требик і Линда Жук.

Приходи 1983 р. — 6,146.67 дол., розходи 1983 — 1,513.60 дол. В касі залишилося — 4,633.07 дол.

Склад управи на 1984 рік: Софія Бурим — голова, Ґеня Гайдамака — заст. голови, Марія Жук — секретарка, Ольга Михайлюк — заступниця секретарки, Юлія Новак — касирка. А. Семещук, С. Василенчук і Марія Жук — Контрольна комісія. Павліна Колот — Референтка музею, П. Клот, Ю. Новак, М. Жук — сестриці, П. Ґолда, С. Василенчук, О. Михайлюк, П. Фетчук, Г. Будник, А. Катеринюк, К. Тодораш — сестриці. П. Ґолда, М. Загарія, А. Жмут і А. Требик — відвідувачки хворих.

Марія Жук, секр.

РЕДФІЛД-РИШАРД, САСК.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори відділу відбулися 20 грудня 1983 року в домі Олени Плюти у присутности 10 членок. Збори відкрила голова Єлисавета Напастюк молитвою, і однохвилинною мовчанкою вшановано покійних членок. Слідували звіти заряду і комітетів. Рекордова секретарка Кароля Дмитрук перечитала звіт з цілорічної праці відділу.

Впродовж року товариство відбуло 8 зборів та два засідання заряду. Членки відсвяткували свято Лесі Українки малою програмою та брали участь в святі Тараса Шевченка в Норт Бетелфорд. Відділ працював з церковною громадою в приготуванні 50-літнього ювілею будови нашої місцевої церкви Св. Володимира. Ювілей був сполучений з нашим храмовим святом та з ушануванням основоположників нашої громади. Між ними були наші бувші членки відділу ім. Лесі Українки, а це: Параска Котик, Югася Дмитрук, Доця Підвербицька, Катерина Маліцька, Марія Плюта, Настя Никифорук, Анна Токарик, Параска Срайко та Марія Дмитрук.

Членки допомагали СУМКівцям на їх з'їзді, округа „Верховина", який відбувся в Геффорді, Саск. та дарували поживу до оселі „Зелений Гай". Вже роками уручуємо стипендії льокальним студентам української мови від 9, 10, 11 і 12 кляс. Цього року нагороди отримали: Тарася, Наталка та Іванна Дмитруки. Ми відбули успішний випродаж пирогової вечері, забавний вечерок та їздили з колядою. Членки дбають про порядок та чистоту в церкві та Народньому Домі і цього року постаралися гарний карпет до церкви. Добродійний комітет займається збіркою на Червоний хрест, недугу рака та висилає картки-поздоровлення і співчуття. Членки дарували печиво та видавали похоронні і поминальні обіди. Всі членки, особисто відчули велику втрату, як одна з наших членок, Анна Дмитрук, несподівано відійшла в вічність в листопаді 1983 року. Покійна Анна працювала з нами около 30 років і майже постійно займала якусь позицію в заряді відділу.

Касирка Ольга Никифорук здала фінансовий звіт. Відділ виповнив свій бюджет до Централі, пожертвував 100.00 долярів на Музей та склав менші пожертви на „Промінь", Інститут Петра Могили, С.У.М.К., на кошт з'їзду та добродійні цілі.

Прихід за 1983 рік був — 1,747.62 дол., а розхід — 1,701.84 дол.

Голова пані Напастюк здаючи свій звіт, склала подяку всім членкам за щиру співпрацю та закликала й далі до кооперації. Тут цілком на місці згадати, що наша голова дуже совісно та віддано виконує своє завдання.

На 1984 рік заряд залишається той самий (крім кореспонденційної секретарки, місце якої займала покійна А. Дмитрук), а цебто: Єлисавета Напастюк — голова, Олена Плюта і О. Ковальська — заст. голови, Карася Дмитрук — рекордова секретарка, О. Ковальська — кореспонденційна секретарка, О. Никифорук — касирка. О. Никифорук, Є. Никифорук і О. Ковальська — Культурно-освітні референтки, Олеся Плюта і Н. Ковальська — Добродійний комітет, Ю. Кучірка, З. Ковальська, С. Никифорук і Олеся Плюта — господині, Є. Никифорук, Н. Іванчук, Н. Ковальська і Ю. Катеринич — сестриці.

О. Ковальська — кореспо. секр.

ПРИНЦ ДЖОРДЖ, Б. К.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори відділу відбулися 28 грудня 1983 року в присутности 12 членок. Голова відділу пані Софія Людвиґсон (Гардичук) відкрила збори молитвою „Отче наш" під проводом пані Малейко. Секретарка пані О. Смарт прочитала протокол з минулих річних зборів. Голова подякувала всім за кооперацію і всім членкам за допомогу. Господиням та їх помічницям подякувала за їх працю, в приготуванні обідів та за приготування і продаж страв на базарі та фестивалі.

Товариство приготовило 3 похоронні обіди, також подавали перекуски після Служби Божої. Членки доглядають прекрас церкви, часто відвідують хворих у лікарні, посилають квіти, беруть участь у святочних програмах і співають в хорі. На роковини Тараса Шевченка приготовили обід та брали участь у святочній програмі під проводом о. П. Сацевича та п. П. Ф. Дечка.

Касирка відділу здала фінансовий звіт. Відділ склав пожертви на місцеву церкву, фонд поборювання недуги рака, журнал „Промінь", на квіти для прикраси церкви та інші потреби. Референтка „Променя" Оля Винничук здала звіт, заохочувала членок до читання свого журнала, прочитала кореспонденцію.

Заряд відділу на 1984 рік: Софія Людвиґсон — голова, Катерина Малейко — заст. голови, Оля Смарт — секретарка, Дарлін Танасійчук — касирка.

Принц Джордж. Перший ряд зліва направо: О. Винничук, К. Малайко, А. Поліщук, К. Безначук, К. Сарабин; другий ряд: Д. Танасійчук, К. Качук, Дж. Девіс, Д. Смарт, дир. П. Федечко.

Анна Звоздецька і Кейті Качук — господині. Оля Винничук і Жарлін Качук — бібліотекарки. Анна Полейчук і Ліна Женвар — сестриці. Камілія Сарабин, Марія Тарновецька — відвідувачки хворих. Оля Винничук — референтка „Променя".

На закінчення зборів голова пані Людвиґсон просила членок продовжувати так далі працю як досі, треба підтримувати нашу маленьку церковцю і наше жіноче товариство для добра всіх наших людей. Склала подяку о. П. Сацевичеві та о. І. Гикавому за труди приїзду на наші тут відправи та всяку допомогу, яку вони нам подають як наші душпастирі.

Висилаємо 50.00 дол. на „Промінь" і бажаємо редакції всього найкращого.

Оля Винничук, референтка

ШІГО, САСК.
Відділ ім. О. Кобилянської

Дня 7 грудня о 6-ій годині вечора членки жіночого товариства зійшлися до ресторану на вечерю. Після вечері перейшли до Народного Дому, де відбули свої Річні збори. Збори відкрила голова Ґ. Клевчук тихою молитвою. Секретарка А. Парната перечитала звіт з минулорічних зборів. Слідували звіти з цілорічної праці. Голова подякувала зарядові і членкам, що з нею так щиро співпрацювали, за то а помагали їй перевести їх 50-літній ювілей подружжя і за дарунок, котрий товариство подарувало їй. Предсідниця зборів була К. Рудей, а секретаркою М. Козак.

Впродовж року ми мали 8 місячних зборів, де читали обіжники, і кореспонденцію і плянували працю. Членки займалися такими обов'язками, як похороні обіди, храмові обіди, бенкет для Лайонс клюбу та весільню вечерю.

Коли наш парох о. Кокорудз відходив від служби, то ми з громадським членством і околиці допомагали перепровадити прощальний вечерок. Також прилагодили перекуску і вечерю для голови Ґ. Клевчук, коли вона із своїм мужом святкуавла 50-літній ювілей подружжя.

Купили їм маленький дарунок; також для Савелі Боднар на її 25-літній ювелей. Мали маленьке прийняття двом членкам п. Одовійчук і добр. Є. Кокорудз, котрі лишали цю околицю, подарували їм маленькі даруночки на пам'ятку від відділу.

Коли о. д-р Г. Удод святкував свій 25-літній ювілей священства і 25-літній ювілей подружжя, ми подарували 25.00 долярів на їх святкування. Добр. Леся була членкою нашого відділу, а отець був нашим парохом, До парафіяльного дому купили фіранки, почистили і пофарбували кімнати ,а на сходи при церкві вложили хідник. Подарували до Народного Дому — 700.00 долярів. Найняли Службу Божу на День Подяки, а після Служби мали обід у Народному Домі. Подали перекуску, коли відбувалися церковні окружні збори. Закінчили рік з базаром.

Заряд на 1984 рік. К. Рудей — голова, К. Думанська — заст. голови, А. Парнета — секр., М. Козак — заступниця секретарки, М. Денесик — касирка. Контрольна комісія — С. Стадник і М. Козак.

А. Парнета, секр.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У другу болючу річницю мого дорогого мужа, батька і діда, бл. п Василя Мудрого, що відійшов у вічність 12 жовтня 1982 року в Ріджайні, Саск. на 78 році трудолюбивого життя, в його дорогу пам'ять засилаю 50.00 долярів на „Промінь".

Спочивай спокійним сном дорогий мужу і тату у привітній канадській землі. Вічна тобі пам'ять!

Дружина **Анна**, дочка **Софія, Ярослава** і внуки. Едмонтон, Альберта

— — —

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Ольги Боднарчук, членки Ривердейл кружка, відділ ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні складають 10.00 долярів на пресовий фонд журнала „Промінь". Покійній хай буде Вічна пам'ять Родині висловлюємі сердечні співчуття.

Марія Маків, голова кружка

— — —

Членки відділу ім. Лесі Українки в Овкборн, Ман. складають нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Катерини Туткалюк, яка упокоїлася по довгій недузі на 81 році, 20 вересня 1984 року, складаємо 10.00 долярів на журнал „Промінь". Хай буде їй Вічна пам'ять. Родині висловлюємо глибокі співчуття.

Ґеня Матієшин, голова
Анна Боклащук, секр.

— — —

У світлу і незабутню пам'ять моїх дорогих родичів, братів і сестер — Миколи, Меланії Фредериків, Михайла, Павліни і Григорія, які упокоїлись в різний час, замість китиці квітів на їх могили, складаю 8.00 дол. на „Промінь". Вічна їм пам'ять!

Анна Гуцуляк, Келовна, Б. К.

— — —

Замість китиці квітів на свіжу могилу незабутньої співпрацівниці на народній ниві, бл. п. Катерини Кругляк, — упокоїлась 30 серпня 1984 в Едмонтоні, засилаю в її пам'ять $10.00 на „Промінь". Родині складаю щирі співчуття.

Леся Івасюк, Едмонтон

У п'яті роковини упокоєння моєї дорогої дружини, мами, улюбленої внуками і правнуками бабуні і прабабуні, бл. п Василини Никіфорук, яка відійшла від нас у вічність дня 19 листопада 1979 року в Норт Бетлфорд, Саск. У її світлу пам'ять складаємо китицю нев'янучих квітів і засилаємо 50.00 долярів на журнал „Промінь".

Муж **Андрій** з родиною, Норт Бетлфорд, Саск.

— — —

Кладу китицю квітів на свіжу могилу моєї приятельки, бл. п. Єрини Деренівської, яка упокоїлася 8 вересня 1984 року в Канорі, Сас. і засилаю 20.00 дол. на журнал „Промінь". Хай буде їй вічна пам'ять!

Синові Покійної та його родині складаю найщиріші співчуття.

Текля Ременда, Канора, Саск.

— — —

У перші роковини смерти мого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. д-ра Василя Черевика, який упокоївся 14 жовтня 1983 року, кладу вінок нев'янучих квітів на його могилу і в його пам'ять засилаю 25.00 долярів на журнал „Промінь".

Дружина **Докія Черевик**, Вінніпег

— — —

У світлу пам'ять моєї незабутньої дорогенької Баби Марії Адамовської, замість квітів засилаю на пресовий фонд „Променя" 100.00 долярів.

Внука Діяна Драбиняста, Вінніпег

— — —

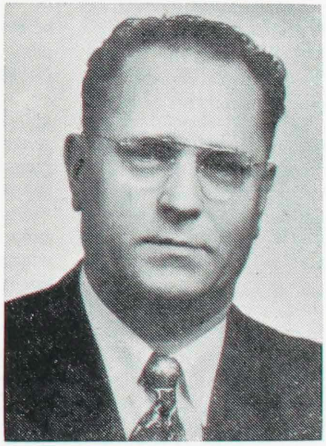

В десяту річницю смерти дорогого і незабутнього мужа Якова, який залишив мене у великому горі і смутку, відійшовши у Вічність 10-го жовтня 1874 року проживши зі мною 43 роки. В його пам'ять складаю дар, як нев'янучий вінок на модернізацію друкарні спілки „Тризуб", в сумі 1,000 00 дол., та 500.00 дол. на видавничий фонд „Українського Голосу". А також 250.00 долярів на видавничий фонд „Вісника", та 250.00 долярів на видавничий фонд журналу „Промінь".

Хай пам'ять про тебе, дорогий муже завжди буде в наших серцях. Вічна Тобі пам'ять!

Дружина **Параня Токарчук**, Гамільтон

БЛ. П. МАРІЯ САВЧУК з роду ШИШКОВСЬКА

Монтреал, Квебек

У четвер 9-го серпня цього року Божого (1984), упокоїлася на 78 році життя Марія Савчук, улюблена і вірна дружина Йосифа Савчука, дорога мати двох синів — Євгена і Любомира, теща невістки Юлії (з роду Пасека) і бабуня горем прибитих онучків — Данусі, Улянки та Іванки (напередодні весілля старшої онуки Данусі), на якому покійна дуже хотіла і приготовлялася бути присутньою. Залишила також покійна брата Євстахія, племінників і племінниць. Після відпочинку — в похоронному заведенні Далєра, де відправлялися панахиди, і після величавої похоронної Літургії в Соборі Св. Софії, тіло покійної похоронено на українському православному цвинтарі Мавнт Роял, в понеділок 13 серпня, з участю великої громади рідних, приятелів та знайомих. У відсутності отця настоятеля Ігоря Куташа на літніх феріях, похоронні Божі Служби виконав о. Юрій Бригідір, а дякував п. Василь Герич. Після похорону до 100 осіб з родини і ближчих приятелів, зібралися в залі Собору на тризну, яку приготовила пані Ніна Чериба зі своїми помічницями. Господарем пропам'ятного обіду був колишній голова громади — п. Володимир Коленич, а збірку на „нев'янучий вінок" перевели — пані Маруся Венгер і пані Маруся Коленич. Ця збірка принесла понад 1,200.00 долярів. Це тільки вказує на велику любов і пошану, яку здобула собі покійна зі своєю родиною, та на щедрість і жертвенність громади як такої, на добро всіх. При цьому муж з родиною в пам'ять покійної зложили на Собор 100.00 долярів, а на рідне друковане слово по 50.00 долярів на „Український Голос", „Вісник" і „Промінь".

Марія приїхала до Канади із старшим сином Любком 1929 року зі села Синова, повіт Збараж, до мужа Йосифа, який виїхав рік раніше, щоб простелити шлях і підготовити нове гніздечко для родини в новій країні після воєнної заверюхи, яку вони тільки що пережили у невдалих „Визвольних змаганнях", в яких, як фронтовий вояк, Йосиф брав активну участь. Одружились вони ще там у рідній селі зараз по війні 1925 року, а рік пізніше, 14 серпня народився їм там же Любомир. Другий син Євген вже народився в Канаді в 1930 році. На сам початок, коли тільки прибув Йосиф до Канади, шукав щастя в Альберті та Саскачевані та як відомо, на заході вже починалася „біда" — економічна „криза", яку пережив світ, так звані „голодні" 30-ті роки, не знайшовши щастя на заході Йосиф повернувся до Монтреалю до земляків і односельчан та краянів, щоб разом і спільно творити долю і щастя як робітники. В Монтреалі вже існувала українська православна громада з новим молодим та надійним священиком о. Володимиром Слюзарем, який також був учасником „визвольних змагань" і молоде подружжя, панство Савчуки від самого початку життя в Монтреалі, влилися в громадсько-церковну працю при парафії Св. Софії, в жіночому товаристві С.У.К. „Доньки України" та в культурно-освітнім товаристві „Запоріжська Січ". „Січ" при парафії Св. Софії на вулиці Делорміер в той час проводилось культурно-освітнє життя в Монтреалі. На сцені відбувалися вистави кожної неділі і одним з передових акторів-аматорів був Йосиф Савчук. І так понад пів століття вони разом, як родина, вона в Союзі Українок Канади, а він в церковній громаді.

Лишається подякувати о. Юрієві Бригідірові та п. Василеві Геричеві за похоронні богослужения, п. Володимирові Коленичеві за переведення тризни, пані Ніні Черибі та її помічницям за приготування і подавання пропам'ятного обіду, паням М. Венгер і М. Коленич за переведення збірки, всім добрим людям-приятелям, що висловили співчуття, зложили пожертви, та підтримали родину морально та молитовно, включно з рідними п-вом Морозам, що прибули аж з Торонто. Від жіноцтва і Братства Милосердя прощала покійну колишня голова С.У.К. і заступник голови БХМ — пані Анастазія Колісник-Доброміль. На вічний спокій сл. п. Марії Савчук на канадській землі.

Богдан Панчук

БЛ. П. СТЕФАНІЯ МУЗИКА

Тандер Бей, Онт.

День 7 червня 1984 року стався днем втрати бл. п. Стефанії Музика з роду (Матріпола), одної з наших визначніших членкинь церкви Св. Володимира, відділу Союзу Українок Канади ім. Олени Пчілки при церкві як також членкині Товариства „Просвіта", коли несподівано упокоїлась,, проживши 76 років.

Бл. п. Стефанія народилася 1908 року в селі Волача Комарева, Сокол в Західній Україні. Приїхала до Канади 1930 року. Працювала в Саскачевані десять місяців. Відтак переїжджає до Торонто і 1932 року одружується з Антоном Музикою, і молоде подружжя переїжджає до Форт Вілліям, теперішній Тандер Бей.

При церкві Св. Володимира покійний Антон і Стефанія працювали від часу її будови з року 1935 за старанням ідейних одиниць — парафіян і служіння отця І. Гикавого. Це були роки депресії, і то одиниці, будову церкви здійснили, де фізично тяжко працювали, як також і помагали матеріяльно, щоб церкву і настоятеля отримати. Жіноцтво зорганізувалося у відділі С.У.К. ім. Олени пчілки і працювали для надбання фінансів. Стефанія весь час допомагала в праці і була головою відділу ім. Олени Пчілки через 9 років. Ті одиниці, що працювали при церкві, дбали і про рідну школу і працю яку Товариство „Просвіта" вела. Діти покійних Музиків — Роман і Ліда, вчащали до Недільної і Рідної шкіл. Покійна Стефанія була і в заряді в жіночім Товаристві при „Просвіті". Ніколи не жалувала свого часу ні труду для церкви і своєї родини. Була дбайливою матір'ю і бабунею. Дбала, щоб діти і онуки б р а л и участь в церковному житті.

Стефанія залишила у смутку сина Романа з невісткою і двоє внуків і дочку Ліду Квасниця з трьома внуками. Муж Антін помер 1 травня 1984 року. Залишила Стефанія 4 сестри у Польщі, 3 в Україні.

Похоронні відправи відслужив о. прот. Павло Зміївський при участі церковного хору з Орисею Яремчук (диригентка) і багатьох приятелів і знайомих покійної Стефанії. Прощали її членки С.У.К. ім. Олени Пчілки з прапором і свічками, віддавши їй останню прислугу .

Поминальний обід відбувся в церковній залі стараннням сина і дочки, та опікою членкинь відділу ім. Олени Пчілки і голови товариства Марії Присунька. Голова церковної громади Св. Володимира пан Ілія Яремчук був господарем на трапезі. Висловив співчуття родині і згадав про заслуги покійної Стефанії. Промовляли також о. прот. П. Зміївський, настоятель; п. Петро Михайлишин — голова г р о м а д и Благовіщення Пресв. Богородиці і голова жіночого товариства — Марія Пресунька.

Подяку зложила дочка Ліда, о. прот. П. Зміївському, хорові, панові Яремчукові, тілоносцям і жіним обідом і всім приятелям, що допомогли пережити глибокий смуток.

Спи спокійно сестро. Хай пам'ять про тебе буде завжди між нами за твій труд на ниві церковній, а земля канадійська буде тобі легкою.

Учасниця похорону

БЛ. П. ЮРІЙ ҐЕРМАН
Йорктон, Саск.

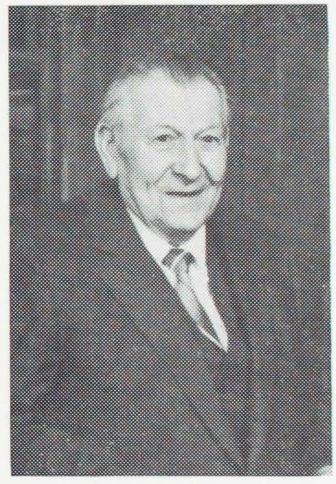

В неділю 29 квітня 1984 року, на 81 році життя, відійшов у вічність Юрій Ґерман, активний член громади Св. Преображення Господнього в Йорктоні, Саск.

Юрій Ґерман народився 7 серпня 1902 року, в околиці Менофілд в Саскачевані, в піонерській родині Григорія й Оксани (Радик) Ґерман. Юрій виростав в селянській родині, помагав батькам в господарстві й ходив до поблизької школи, яка називалася „Брідок". В 1934 році, 11 листопада, Юрій одружився з Марією Адам з Ґорлиць, Саск. Молоде подружжя фармерувало в околиці Ґорлиць до 1949 року. Того року вони переїхали до міста Йорктону, Саск.

В Йорктоні Юрій почав працювати в будівельних фірмах, як тесляр. Він був добрим і совісним робітником, тому його наймали до найбільших будівельних п р о є к т і в. Юрій працював поза Йорктоном в Естергейзі, а також при будові Ґолден Майл Плаза в Ріджайні, Саск. В 1968 році Юрій переходить на заслужений відпочинок. Покійний Ю. Ґерман був відданим членом, рідної Української Православної Церкви до кінця свого життя.

Упокоївся несподівано, в місцевій лікарні в Йорктон, Саск, Залишив горем прибитих своїх найдорожчих: дружину Марію, чотири дочки — Евелин Корпус з родиною в Ріджайні, Саск., Лорейн Бекерстеф з родиною в Енегейм, Каліфорнія, Дилоріс Волднер з родиною в Енегейм, Каліфорнія, Ґеоргію Морісон з родиною в Калґарі, Альберта. Покійний залишив також у смутку своїх дев'ять внуків, які були завжди дорогі його серцю. Він любив відвідувати їх, а вони приїжджали до свого дідуся, коли лише мали нагоду. В родині покійного вже спочивають в Бозі: його батьки, п'ять братів — Михайло, Василь, Теодор, Петро й Іван, а також сестра, яка померла маленькою дитинкою.

Похоронні відправи почалися в середу 2 травня 1984 року Великою Панахидою. Заупокійна Служба Божа й чин похорону відбулися в четвер 3-го травня з української православної церкви Св. Преображення Господнього, в Йорктоні, Саск. Похоронні відправи служив о. Петро Ґнатів. Співав церковний хор під управою диригента Василя Ґрегорі, дяк — В. П'яста. Тіло покійного Юрія Ґермана спочило на православній секції, Меморіял Ґарденс, біля міста Йорктону.

Після похорону відбувся поминальний обід в українській православній авдиторії в Йорктоні. Подяку від родини склала дочка покійного Юрія, Евелина, дружина доктора Корпуса з Ріджайни, Саск. Пам'ять про покійного Юрія Ґермана жити буде в серцях його рідних, а також в серцях тих, які його знали.

Нехай Господь оселить душу слуги Свого Юрія, між святими й праведними, а канадська земля хай буде йому легкою.

Вічна йому пам'ять!

Добр. Марія Ґнатів

Довкола дому

Стефанія Кульба

РИЖ З ЯБЛУКАМИ

Зварити пів фунта рижу з цукром і дрібкою масла. Як зварений лишити, щоб прохолонув. До вимащеної ринки дати на спід верству рижу, а на верх накладати верству яблук пошаткованих тоненько і посипаних цукром (для запаху можна посипати цинамоном). На яблука знову накладати верству рижу. Дати на верх ложку масла і пекти в печі доброї пів години аж яблука спечуться. По випечені подавати на стіл посипавши, або полляти соком овочевим. Риж і яблука можна давати кількома верствами.

— — —

КНИДЛІ (ВАРЕНИКИ) З СЛИВКАМИ

Вареники зі сливками робимо з такого самого тіста як на звичайні, лише треба дуже тоненько розтачати і обвивати сливку в тісто, а не заліплювати. Дуже добрі є на картопляному тісті, яке робимо так: зварені і пом'яті картоплі вистудити змішати з мукою і двома яйцями, дрібку соли. Тоді тісто коли обгортаємо сливку мусить бути грубше.

Вареники можна робити зі всіх овочів, а особливо з черешень і сливок. Варити в окропі, відцідити, переляти холодною водою, посмарувати маслом зарум'яненим з булочкою, подавати з квасною сметаною і цукром.

— — —

HONEY-STEAMED APPLES

4 small McIntosh apples — cored
1 stick cinnamon
½ cup water
4 teaspoons honey

Place apples in a medium-sized saucepan; add cinnamon stick, water and honey and bring to a boil over high heat. Cover, reduce heat to moderate and cook 15 minutes. Cover and refrigerate before serving.

MUSHROOM BAKED PERISHKY (TURNOVERS)

1 - 8 oz. package cream cheese — softened
1½ cups flour
½ cup butter or margarine, softened
½ lb. mushrooms — minced
1 large onion — minced
¼ cup sour cream
1 teaspoon salt
¼ teaspoon thyme leaves
1 egg — beaten

In large bowl with mixer at medium speed, beat cream cheese, flour, and butter or margarine until smooth; shape into ball; wrap and refrigerate for 1 hour.

Meanwhile, in a skillet over medium heat put in 3 tablespoons hot butter or bargarine. Cook mushrooms and onion until tender, stirring occasionally. Stir in sour cream, salt, thyme and 2 tablespoons flour and set aside.

On floured surface with floured rolling pin, roll half of the dough to to ⅛ inch thickness. With floured 2¾ inch round cookie cutter cut out as many circles as possible and keep on repeating.

Preheat oven to 450°F. Onto one half of each dough circle, place a teaspoon of mushroom filling. Brush edges of circles with some egg; fold dough over filling. With fork, firmly press edges together to seal; prick tops. Place perishky on ungreased cookie sheet; brush with remaining egg. Bake 12 to 14 minutes until golden. Makes about 3½ dozen. Serve as hors d'oeuvre (zakuska). May be frozen, unbaked — then just pop them in the oven and bake a bit longer then specified above.

N. B. — The key is to make sure all the luscious filling stays tucked inside while baking.

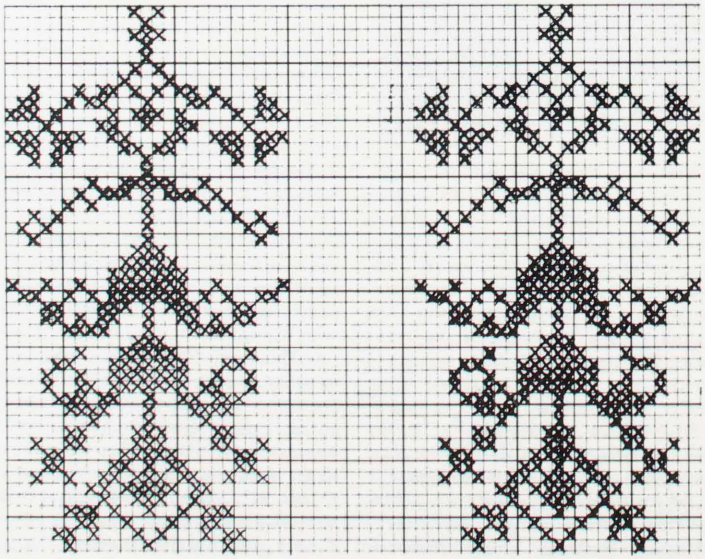

Галузки до прикраси рукава, вишитий хрестиками в одній красці ниток × червона 816 DMC.

Український Музей Канади, Східня Філія
Рисувала **І. Вахна**

ПРЕСОВИЙ ФОНД ПРОМЕНЯ

Стефанія Михайлів з нагоди прощального вечора у Кемсак, Саск.	$100.00
Марія Ґерман, Йорктон, Саск. у пам'ять чоловіка Юрія Ґермана	50.00
Б. Панчук прислав, склала родина в пам'ять Марії Савчук, Мнтреал, Квебек	50.00
Ніна Кузьменко, Лондон, Онт. — Збірка на ґромадськім прийнятті для священика о. Миколи Бови	50.00
С. Кульба, Монтреал, збірка на прощальнім вечірку пані Параскевії Шарановської і 20.00 дол. на оплату кліше	50.00
Пані Савеля Анклевич, Вінніпеґ з побажаннями батькам Василеві і Марії Терновецьким з нагоди 50-ліття подружжя	50.00
Ольга Юзвишин, Вінніпеґ, Ман.	10.00
Ірина Солоненко, Торонто	8.00
Віра Слуко, Де Па, Ман.	8.00
Н. Мельничук, Едмонтон	8.00
Анна Петров, Вінніпеґ	5.00
А. Андрушко, Торонто	5.00
Ґ. Мурин, Ошава, Онт.	3.00

Складаємо щиру подяку всім тим, що не забувають про потреби своєї преси і докладають свою цеголку до її розбудови. Хай щастить Вам у житті добром за добро.

Редакція

НОВІ КНИЖКИ

ЩОЙНО ВИЙШЛИ З ДРУКУ

НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Комплет у трьох томах.

ДВОМОВНЕ

Автори:

С. Стечишин — Постаті з історії України
Н. Когуська — Постаті з літератури
С. Єременко — Постаті з музики
В. Ревуцький — Про театральне мистецтво
І. Кейван — Образотворче мистецтво

Переклали на англійську мову:
Орися Прокопів і Леона Фарина Бриджес
Видав Союз Українок Канади з присвятою

100-ЛІТТЮ ЖІНОЧОГО РУХУ

Ціна всіх трьох томів з пересилкою $20.00.
Продається лише в комплеті 3 книжок.

Замовлення разом з грішми висилати на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Анна Іфтоді — Йорктон, Саск.	**1**
Гелен Райчиба, Едмонтон	**1**
Єлена Коваль, Келґарі, Альта	**1**
Наталка Мельничук, Едмонтон	**1**
Ґлорія Павлишин, Едмонтон	**1**
Дж. Климків — Вінніпеґ	**1**
Варвара Мігайчук, Торонто	**1**
Ірина Мушка, Оттава	**1**
Марія Паламарик, Смокі Лейк, Альта.	**1**

Складаємо найщирішу подяку референткам і читачкам за придбання нових передплат, а разом з тим вітаємо нових передплатниць в рядах наших читачок.

Редакція

НОВІ ОДЕРЖАНІ КНИЖКИ

Григорій Костюк — „На магістралях доби" Статті на суспільно-політичні теми. Видавництво „Смолоскип" ім. Василя Симоненка, Торонто — Балтімор, 1983 р.

— — —

Євген Крамар — „Дослідження з історії України". Упорядкував Петро Якуб'як. Українське видавництво „Смолоскип" ім В. Симоненка, Торонто — Балтимор, 1984 рік.

— — —

Антін Драган — „Шевченко у Вашінґтоні". До історії пам'ятника Кобзареві України у 100-ліття Америки, „Свобода", видавництво Українського Народного Союзу, Нью Джерзі, 1984 щр.

Ви можете набути тут

ПОЕТИКУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

і її АФОРИЗМИ

Антонини Горохович

Видання Інституту Дослідів Волині.

Це для тих, що хочуть пізнати
глибинну творчість поезії
Лесі Українки
Видання і зовнішно дуже гарне,
в білій твердій полотняній
оправі з золотими витисками.

Стор. 144. Ціна $8.50 з пересилкою.

Замовляти:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

ISSN 0380-2140

P V-40 OCT 84
HAWRYSH MRS K
11130-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A1

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ .25
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки Українки, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	.10
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки	2.00
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	3.00
Програма для садочків, С. Маґус	3.00
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	3.00
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	1.00
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська	.75
Статут Союзу Українок Канади	.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.00
Українські коляди, С. Яременко	.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	2.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	5.00
Я вернуся, О. Крамар	.50
Симон Петлюра, Український Вільний Університет	13.25
Ходить сон коло вікон, Рада Української Школи	2.00
На пошану Лесі Українки	8.00
Чверть століття (м'яка обкладинка), Н. Когуська	3.00
Чверть століття (тверда обкладинка), Н. Когуська	5.00
Дивись, слухай, говори, С. Василишин К1 і К2 — К3	2.50 — 3.00
Золотий черевичок, Прот. С. П. Симчич	3.50
На пошану Лесі Українки (збірник), Б. Стебельський	8.00
Релігійні пісні для дітей й молоді, Петро Пауш	3.00
Канадіяна, Союз	12.00
Писанка, Головний Музей	7.00
Великдень, Ф. Пелех	7.00
Канадська Спадщина, О. Войценко	.50
Сувенір, наключник, зелений, червоний синій	.50
Українське вишиття — взори і стіби, Союз	12.00
Пісні мого серця, Дарія Могилянка	5.00
Думки летять на Україну, Дарія Могилянка	5.00
Як ваші діти ростуть — чому не подбати про добру денну опіку	.25
Прапори (нові)	25.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з ковертами, з смолоскипом (12)	2.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, кленовий листок	1.00
Смолоскип — відзнака Союзу Українок Канади	17.00
Срібні ложечки з смолоскипом	12.00
Грамоти — 25-ліття (1.50), 50-ліття (2.75), досягнення (2.00)	
Серветки (доз.) 12	1.25
Свята Православної Церкви — прот. д-р І. Стус	6.00

ДОДАЙТЕ 15% НА ОПЛАТУ ПОШТИ!
А 5% ПРОВІНЦІЙНИЙ ПОДАТОК!

ПИШІТЬ ДО:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East,
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1

НОВА ДВОМОВНА КНИЖКА

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Прот. д-р Іван Стус

Переклад на англійську мову — Л. Фарини Бриджес

Вже вийшла з друку і продається давно очікувана двомовна книжка **„Свята Православної Церкви"** необхідна для кожної української родини.

Наші релігійні свята дуже близько пов'язані з побутом, звичаями, традиціями в родині. Автор оповідає про 32 релігійних свят у році дуже цікаво, мова щира, а для тих, що не володіють рідною мовою, той самий зміст англійською мовою.

Цю працю видав Союз Українок Канади з Фундації ім. Наталі Кобринської. Ціна книжки з пересилкою $6.50. Замовляти на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1